JURNALUL S.F.

Nr. 86

ROMÂNIA

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

- Costi Gurgu
- Sebastian Corn
- Monica Nicolau
- Cătalin Sandu
- Liviu Surugiu
- Brian Aldiss
- Aurelius Belei
- C.T. Popescu
- Lester del Rey

Mulți pași mici s-au îndreptat spre redacția JSF. Pag. 2.
Premianții „Concursului săptămînii" organizat de JSF. Pag.4
CONCURSURI JSF ☆ ROMCON 1994 ☆ ULTIMA ORĂ

PRO ȘI CONTRA

(Nu știu dacă au luat sau nu în seamă, dar nr. 2 al fanzinului conține multe texte superioare primului - aș aminti numai textul lui Eduard Pandele - din păcate ținuta grafică nu se ridică la nivelul primului număr. Notă AB)

Acum eu vă spun : verificați mai intii dacă desenele tipărite in JSF nu aparțin altora decit cei ce semnează E vorba de desenul din pagina 11, nr 84. E posibil ca Dana Chiorean să fie intr-adevăr realizatoarea desenului, dar eu l-am văzut pe coperta unei anonime cărți intitulată „Carte de visuri" (nici măcar editura care a tipărit-o nu semnează)

c) In același fatidic număr 84, domnul Dan Popescu scria „trebuie să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor". Oare dinsul n-a auzit, sau a uitat de Titu Maiorescu și Mihail Kogălniceanu (pe care mi-i viră pe git profa de română)? Acești critici spuneau prin secolul trecut că trebuie apreciată opera și nu autorul ei. Acum pe care să-l cred ? Adică, dacă sint prieten cu cineva care a scris un text mai slab decit altul care nu mi-e prieten, inseamnă că trebuie să-i dau premiul amicului, poate-mi oferă o bere, ceva?

(Pasajul la care se referă corespondentul nostru este următorul - *să fie premiați oamenii, iar nu rezultatul muncii lor sau instituție. De ce să fie premiată emisiunea și nu redactorul ei, editura și nu editorul? Iar la edituri pe ce bază se alege cea mai bună? Doar pe cantitate? Premiem succesul afacerii sau...*

A fost o exprimare defectuoasă a lui Dan, în rest sint de acord cu voi: nu omul și nu instituția trebuie premiate, ci opera. Notă AB)

Tot domnul Popescu spunea că „o să ne plictisim citind că editura Nemira a incasat premiul pentru cea mai bună editură" Il intreb pe dinsul și nu numai, dacă s-a plictisit citind **Vinătorul de recompense**, **Dune**, **Picnic la marginea drumului**, **Gambitul stelelor**, **Ziua reintoarcerii lor**, **Paradoxul pierdut**, și alte cărți din aceeași colecție, pe care, sint sigur că o cunoașteți Și-l mai intreb, care altă editură a reușit să publice atitea bijuterii (printre care și revista Nautilus) in 93 și 94 Deci in acești doi ani Nemira și-a meritat premiile Să nu credeți că am ceva cu domnul Popescu, sau că editura Nemira e sfintă - am participat și eu la ancheta lansată de Nemira și n-am primit cartea gratuită promisă - dar intr-adevăr a fost cea mai bună editură in anii 93 și 94. Pe viitor, dacă altă editură se va implica in viața culturală a fandomului și va edita cărți valoroase, va ciștiga ea toate premiile - pină atunci ne vom plictisi alături de Nemira In rest sint de acord cu soluțiile domnului Popescu "

o Hrib Florin Iulian *(str Oltului, nr 4, bl C 49, scara C, etaj 4, ap 58, 2750 Hunedoara) - caută un cenaclu în apropierea Hunedoarei. Ne scrie*

„N-am de făcut nici o propunere in legătură cu reorganizarea fandomului in schimb am să emit niște observații personale

a) publicarea lucrării **Scrinciobul** de Dan Doboș, in paginile aceluiași număr, a fost o argumentare a părerilor exprimate in articolul „Hai-a-ai să premiem." și „Cu pași mici pe o curbă deschisă (2)" sau ce?

Dacă ați fost atit de inverșunați (**articolul îi aparține lui Ionuț Bănuță Nn**) impotriva multiplelor greșeli de exprimare intilnite in textele premiate la Atlantykron, de ce ați introdus in revistă și lucrările amintite?

(În momentul în care alegi un juriu, trebuie să o faci după anumite criterii și în nici un caz nu ar trebui să emiți păreri despre modul cum juriul respectiv a apreciat lucrările. Dacă aprecierea lucrărilor nu este justă, greșeala îți aparține ție ca organizator, și nu juriului, fiindcă tu l-ai ales.Și n-am să emit nici o părere în legătură cu modul și criteriile după care s-a făcut jurizarea, fiindcă n-am făcut parte din juriu, pot doar să-l dau dreptate cititorului nostru: publicarea prozei era doar o ilustrare a articolelor respective.

Al doilea lucru pe care aș vrea să-l semnalez este acela că NU vom publica toate textele premiate la concursurile sf. Criteriile de selecție ale textelor publicate aparțin redacției! Notă A. B.)

b) În numărul 62 al JSF ați atenționat realizatorii fanzinului **Rătăcitorii** să ia seama de un plagiat strecurat in paginile lui.

➔ Pompiliu TOFILESCU; *str. Petre Pandrea, nr. 57; 0575 Balș, OLT*

De-a dreptul din Belșul Băniei cu crîncenă minie și vitoroasă răsuflare s-a pogorît asupră-ne epistola preacucernicei nubile PHYLO din care spicuim (precum spicuiau bunii și străbunii noștri - cînd nu răspundeau la întrebarea unde erau bunii și străbunii lor, pe cînd erau pădure tînără adică - turci, tătari și alte popoare prietene) aspectele legate (strîns și trainic) de aceeași problemă spinoasă (ca un porc - spinos, evident!). Deci:

Am și eu niște mici completări la articolul lui Dan Popescu Poți să le publici, dacă vrei.

(Am vrut.)

Pornind de la considerațiile d-lui Dan Popescu din acel articol mă incumet să elaborez o prognoză pe acest an in ceea ce privește premiile ROMCON-ului:

(Să batem - parțial - în lemn, să ne facem cruce cu limbe etc.)

- cel mai bun scriitor: Mihai Grămescu;
- cel mai bun artist. Tudor Popa;
- cea mai bună editură: Nemira,
- cea mai bună revistă: JSF;

(Merçi! Ce înseamnă un prieten adevărat, dom'le!)

- cel mai bun fanzin: String;

(Ce ziceam eu mai sus? Atlantykronul nu se uită așa ușor!)

- cel mai bun promotor: Cornel Secu;

(Poți argumenta astfel încît să-i convingi pe toți cei prezenți la Timișoara de asta?)

- cea mai bună povestire: "Chepengul" de Ana-Maria Negrilă

(Din păcate "Chepengul" - chiar dacă a apărut tot în fanzinul "String" - nu e semnat de talentata noastră colaboratoare, ci de unul din membrii fondatori ai cenaclului String: Cristian Bordei)

- cel mai bun roman: "Așteptind in Ghermana" de Dănuț Ungureanu,

(Normal! Dar la celelalte secțiuni nu prognozezi?)

iar pentru audio-video (din economie de pagină) aceleași ca anii trecuți.

(De' de ce?)

Bineințeles că nu știu cite din aceste premii vor fi totuși acordate - se fluctuează, dom'le, se fluctuează! -

(Da! Ce e val, ca valul trece...)

sau cite altele vor apare. Vă intreb: mergeți pe mina mea?

(Dragă Pompi, noi am merge cu dragă inimă, dar nu știm dacă o să reziste, așa obișnuită cu scrisul cum e nu cred că e prea solidă.)

Iar acum, imi permit citeva mici adăugiri pe structura propusă de Dan Popescu - pe puncte și categorii:

1) pun pariu că pină în anul 2000 categoriile de premiere nu o să se stabilizeze. Pentru că aceia care ar trebui să hotărască numărul, tipul, modul de acordare și valoarea premiilor (FNTSF-ul, parcă!) incă nu știu prea bine ce vor și ce sint (sau invers; vezi ședințele de organizare a **federației**). Pentru că se constată un mare dezinteres al **consacraților** față de acest gen de premii (de ce oare?). Iar pentru ceilalți - fani, cenacluri, ...- acordarea lor a devenit o afacere in familie. Și pentru că nu sint percepute incă drept niște premii importante **pentru cultura română**.

(Categriile se vor stabiliza. Mai devreme sau mai tîrziu. Orice tinde spre un optim pe lumea asta - cel puțin pînă acum!)

2) Remarca se poate extinde și la altele, ex. JSF sau emisiunile audio-video.

(Și vezi ceva rău în asta?)

3) Am două propuneri: Al. Mironov și Bridget Wilkinson. Puteți să mă credeți timpit, dar cine altcineva mai mult decit ei au promovat SF-ul românesc?! (Eventual V. Nicolau)

(Mai sînt și alții! Uite-te mai bine în jur.)

4) Just!

(Se referă la premierea textelor străine.Și eu sînt de acord.)

5) Emisiunile video-audio au avut concurent, dar premiile s-au dat pe număr de ascultători, raza de cuprindere geografică, puterea de emisie a respectivului post și nu pe calitate (după știința mea sint cel puțin 20 de emisiuni de acest număr de tv, in țară, pe profil sf.)

(Tocmai de aceea s-a propus vizionarea/audierea și a emisiunilor locale cu ocazia ROMCONului.)

6) idem 4.

(Era vorba de premiile pentru activitatea de o viață. De acord.)

In incheiere am și eu ceva propuneri organizatorii ROMCON-ului (CD al FNTSF, clubul gazdă, etc.) - pentru fiecare din categoriile de premii care se vor acorda - să stabilească o listă de candidați care să fie trimisă, eventual o dată cu invitația, tuturor participanților (cenacluri, asociații, persoane fizice ..).

(Se va face.)

Voturile pe buletine semnate și pe baza listelor de membri ai cluburilor, etc. pot fi astfel mult mai bine centralizate. Vom avea mai mult timp de gindire și apreciere, se elimină autovotarea, deci numai lucruri bune. Premiile să aibă o valoare in bani cit mai mare pentru a interesa astfel cit mai multă lume

(Ehehei, voinicii mei! D-apăi de unde finanțe grup?)

Sperind că dl. Dan Popescu va fi fiind mulțumit de această reacție, cam atit azi, promit să revin cind voi mai avea ceva de spus.

(Păi, tu ai tot timpul ceva de spus! Așa că... Oricum sper că și tu ești mulțumit de reacția mea. Te pup dulcel I.B.)

POȘTA REDACȚIEI

JURNALUL S.F. ®

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Nicu GECSE, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SIRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (Redactori) Marian IRIMIA, Mihai SĂMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 2107134, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMAȚIILE REVINE AUTORILOR

Costi GURGU

DESPRE CREAȚIE LA ATLANTYKRON '94

Inițial, voiam să trec totul în revistă și să critic. Apoi, citind două-trei articole apărute imediat după închiderea taberei (în special mi-a plăcut „Atlantykron '94 sau ce mai poți spune despre sf-ul românesc", pe care Adi l-a scris după ce a luat o gură zdravănă de sirop de căpșuni), mi-am dat seama că este vorba despre o problemă de gust. Mi-am adus aminte de cenaclurile, taberele și reuniunile de la începutul anilor '80 și am realizat că probabil și ei (majoritatea participanților de acum) le-ar fi criticat îndelung și atunci am desprins o concluzie amară: „nu-i nimeni de vină că ești doar un prăpădit de nostalgic și nu te-ai adaptat noului spirit!" Așa că am lăsat-o baltă pe partea asta și m-am gîndit la Atlantykron numai ca la o tabără de Creație.

Deci, la Atlantykron '94 stăteau domnule participanții noștri, cu caietelele în mînă și dă-i și scrie, și dă-i și desenează. Apoi se citeau textele, urmau vii comentarii, pînă cînd spuma textelor scrise chiar acolo în tabără, sub nasul nostru, pe temă dată, erau trimise la concursul „Una pe zi". Cu o mențiune: o zi Atlantykron este echivalentă cu trei zile terestre, așa că n-au fost decît patru concursuri nu prea mari și nu prea late, dintre care unul n-a apucat să scoată primul orăcăit, fiind clasat ca născut mort, iar nu pruncucidere, cum s-a insinuat. În rest, în pauzele de creație se putea face orice sau altfel spus – program de voie. Cu încă o precizare: s-a utilizat ca principiu fundamental de funcționare, vechiul slogan de sîrguință tovărășească – pauzele lungi și dese, cheia marilor succese.

Într-un tîrziu, adică pe la mijlocul taberei, domnul Mihail Grămescu, plin de cruzime și neînțelegere față de oboseala creativă a participanților (probabil în speranța de a mai fura din pauzele succesive), a venit cu o idee nimerită. Nimerită, pentru că era într-adevăr foarte bună și într-o asemenea tabără îi era locul, dar pe de altă parte, nimerită, pentru că nu a nimerit unde trebuie. Adică în ținutul plin de clopși certificați (conform teoriei lui Nea Vasile), în mod sigur s-a înecat destul de repede. În fine, ideea era să dăm un premiu al fanilor, pentru cel mai bun text ales de ei (fanii), din cele nominalizate la Concursul Mare, Atlantykron. Zis și făcut. Se apucară și vorbiră și nimeni nu acordă nici un premiu. Și aici este vorba probabil tot de acea solidaritate la care se referea Adi Bănuță. Pentru că întrebați care e motivul solidarității revoltate, majoritatea (fanilor) răspunse: „De la noi din cenaclu nu-i nici un text nominalizat, deci nu ne interesează", sau, „textul nostru nominalizat, e doar o schiță și n-are nici o șansă, așa că... ", etc. Într-un final, doar trei cenacluri se osteniseră cu jurizatul (după cum am aflat mai tîrziu, fiecare avea cel puțin cîte un text nominalizat, pe care de altfel îl și propunea), dar văzînd tăcerea generală, pentru a nu se transforma în spărgători de grevă, o mușamalizară și ei (afacerea).

În fine, er mai fi multe de spus (chiar și bune), dar prefer să le trec sub tăcere, pentru a nu se risipi atenția de la cele două probleme deja enunțate.

PS – Nu pot totuși să mă abțin de la o întrebare, cu riscul de a-l supăra pe domnul Don Simon: probabil că și eu, dacă mi-aș vedea niște prieteni dîndu-se în spectacol în mod voit, m-aș distra, poate tot „cu nerușinare". Dar cei care nu-i cunoșteau și n-aveam cum să le guste umorul de grup, cu ce au greșit?

Sebastian CORN

MARIONETE ȘI ZOMBIES

În constituția unei republici Caraibiene, pe la începutul secolului, exista un articol de lege care spunea așa: " cei care se vor face vinovați de învierea și folosirea morților pe plantații, în scopuri lucrative (cules, semănat, plivit, etc.), vor fi traduși în justiție."

Morții respectivi poartă denumirea de "zombies" și, din nefericire, sînt și acum utilizați în tot soiul de scopuri, și asta nu numai în republicile Caraibiene. Un mort destul de celebru în acest sens, este chiar Elvis P., scos recent de la naftalină sub forma de veste paietate și pantaloni.

Nu e singurul caz. Mai nou, preumblarea moaștelor morților înviați, se poartă și în spațiul SF carpato-danubian. Tone de hîrtie în care se discută despre rachete, roboți, megamașini și megastaruri sînt vehiculate pe la colțuri, prin reviste, prin cenacluri și tabere de recreere, cu unicul scop de a menține ultimele urme de viață în niște corpuri muribunde, de multă vreme părăsite de idei.

Luați și citiți! Cumpăniți! Și dacă mai aveți poftă, puneți-le acasă în raft! Alături de cărți.

Zombii ăștia care se preumblă prin toată literatura română, nu doar în "subcultura" SF, au niște trăsături care îți sar în ochi de la o poștă.

În primul rînd, n-au auzit în viața lor de importanța conflictului într-un text. Acțiuni liniare, motoare atomice sau haiduci scoși din pălărie la fiecare trei-patru pagini, tipe sărutate cu precizie pe la paginile zece-unspe', băieței care se țin de mînă cu fetițe în pajiști înflorite - bietul James Joyce a făcut praf de mult timp clișeele stupide de acest gen, numai că nouă nu ne pasă. Continuăm să descriem peisaje în care norii sînt (obligatoriu!) majestuoși, sau plumburii, în funcție de context, persistăm în povestirea unor ploturi plicticoase care n-ar merge nici pe CARTOON NETWORK, ș.a.m.d.

Scriitorul român nu imaginează conflicte, asta e! Scriitorul român nu "vede" ploturile și pace! Cîte lucrări scrise de noi ar putea fi scenarizate și trase pe peliculă? Infim de puține! Zombii scriu în continuare și se miră că nu-și vînd producțiile!

Dar voi ce credeați? Că editorii sînt societăți filantropice care se ocupă cu stipendierea unor grafomani? Că se pasionează, absurd, după promovarea descrierilor fastuoase și a nobilelor sentimente care animează umanitatea pe cale de dispariție?

Pentru că, să nu uităm! Literatura e împinsă în corzi! Vin șmecherii ăia care produc filme și jocuri pe calculator, apar ăia care lansează RV-ul prin creierii cetățenilor! Fără glumă! Încasăm o ofensivă crîncenă, din care, cine știe cîți vor scăpa... O ofensivă care are ca obiect de distrus cuvîntul "rece", după cum l-a denumit Marshall Mac Luhan - cuvîntul scris...

E trist, dar scopul nostru de etapă e salvarea cuvîntului scris. Șeful trupei "Pearl Jam" se plîngea că, "adevărata dramă a societății actuale nu e violența și consumul excesiv de droguri! Nu sexul practicat obsesiv! Adevărata problemă e că dintr-o sută de tineri, doar unul ia în mînă o carte!"

Dar noi, noi ce le oferim? Ce cărți le dăm noi, cum îi motivăm să citească, atîta timp cît continuăm să vehiculăm idei moarte, în spații stupide, care nu ating feeling-ul nimănui, cu personaje inexistente, care-și duc viața într-un consens generalizat? - Adică, fără conflictele care alcătuiesc substanța unei scrieri!...

N-avem ce să le dăm! Zombii continuă să zgîrie hîrtiile, promovați cu asiduitate de tăticii lor, adăpați de niște structuri decedate...

Am bucuria și onoarea de a vă anunța că scriitorul MIHAIL GRĂMESCU, a devenit unul dintre redactorii Jurnalului SF; și la fel de mult mă bucură revenirea, după o lungă vacanță, a lui NICU GECSE. Rămas bun alături!

Adrian Bănuță

Monica NICOLAU

Premiu schiță Atlantykron'94

O BĂTAIE ÎN PLUS

Bill se arătase dintotdeauna de acord că Bulevardul 5 nu reprezentase niciodată un vad prea bun, deși se afla aproape de centrul comercial.

Cunoscuților le arăta cioturile picioarelor, estetic aranjate cu laser-jet-ul într-o clinică clandestină și le spunea cu ironie amară:

– Sărăcie cumplită, fraților, în sectorul meu.

Îmi face plăcere să-mi aduc aminte de Bill. Eu intrasem în cercul prietenilor lui cu puțin înainte de accident. Dar ne-am înțeles perfect. Reușeam din cînd în cînd să-i fac rost de fiole de calciu și baterii pentru aparatul auditiv, iar el îmi răsplătea efortul povestindu-mi amintiri fantastice.

Apoi a venit accidentul lui. Nu s-a mai putut face nimic, dar ceea ce era "refolosibil" a fost folosit, conform dorinței sale.

Și Bill este acum o parte din mine. Inima lui mă ține pe mine acum în viață. Acum îi continui eu munca; mi-am lăsat barbă, iar prietenii-mi spun că semăn cu Bill. Mie însă el îmi lipsește teribil. Dar, vezi Bill bătrîne, sărăcia asta cumplită m-a obligat să mă reevaluez. Și mi-am dat seama că n-am ce face cu mine. Așa că, iartă-mă, prietene, dar va trebui să-ți vînd inima pentru a-mi asigura o moarte decentă.

Știu că Bill mă aude și mă înțelege. Îți mulțumesc, bătrîne.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Elena ȘTEFĂNESCU

Corecturi:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este inscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Cătălin SANDU

ACOLO SUS, VULBUL...

... sus, în pătratul invizibil sau subînțeles, ochii săi urmăreau curioși ori poate plictisiți, mișcarea haotică a sferelor albe, strălucitoare, luminînd încăperea. Alergau fără noimă, culoarea orbitoare, lux ce atingea extravaganța, sărea peste lucruri și colțurile cabinei, uite cum ricoșau, tac-tac, în frontiera sigură a pătratului ăla, geometrie, precizie, tac-tac...

Apelul îl trezi din visare, căscă ochii larg, privirea buimacă se lipi de ușă. La naiba, ce ți-e și cu ăstea, călătoriile, acum cînd nu mai avea nava lui, trebuise să-și ia un bilet pe o navă de pasageri, alături de alții, la naiba, își zise, dar imaginea uimită a unui țînc cu aer curios, părul în vînt, căzînd în valuri, îl potoli, na, merită să-l văd pe nepotu-meu, chiar și așa... Cel de dincolo insistă, iar bătrînul anulă deschiderea supărat, permițînd străinului, slab, să intre și să-și potrivească un zîmbet larg, comercial, vizibil.

– Spațiu întins, formulă el o amabilitate, apoi se aruncă într-o parte, verificînd reflexele navei ce scoase de dedesubt o banchetă ce i se mulă pe corp.

Bătrînul aștepta.

– Am... ăă... eu sînt Rano, sări celălalt. Comerciant.

Omul în vîrstă clipi interesat. Deci așa, așa arată un comerciant acum? La naiba, stele împuțite, dar nu e, nu arată. Se foi neliniștit în fotoliul ce se chinuia să se lipească ușor de trupul său aproape schelelic. Oricum, se resemnă, timpurile aleargă, ar putea fi ce zice. Ar putea fi orice.

– Am... aș avea o afacere.

– Dă-i drumul, tinere.

– E... e vorba de vulb. Marele Vulb.

– Ah, da.

Neinteresant, închise ochii bătrînul. Vulb, pufni el în sine. Sus, în pătratul uitat, sferele luminoase își arătară prezența. Tac-tac...

– Da, vulbul, se avîntă străinul. E o afacere grozavă, dumneavoastră sigur o să...

– N-are sare, tăie scurt moșul. Apoi întîlni trăsăturile abstracte ale omului din față, și-și dădu seama că pînă și argoul se schimbase, așa că traduse: Nu mă interesează, tinere. La ce-ți trebuie să mă deranjezi, la dracu', vezi-ți de chestiile tale. Comerciant! Să vii peste mine cu asta?!

– Bine, dar stați așa, nu e, nu e ce credeți. E vulbul, știți, începu să gesticuleze Rano. E mai mult decît atît...

Sferele albe, tac-tac...

– Probabil știți cum a început, acum doi ani, teoria aia șmecheră, materia dubioasă, adică... ăă... ce vă spun asta, e cunoscut.

... pătratul precis, geometrie...

Rano tuși.

– Știți că materia cuprinde în ea tot, aici e buba aia mare, înțelegeți, nu știu cum au găsit faza asta, dar, la naiba, la vremea ei a fost o lovitură, vă dați seama, să afli tot. Tot! așa cum a fost, dar chestia era putredă, vedeți, se aplecă Rano cu linia sprîncenelor unite în unghi, nu știau cum să scoată istoria istoria din pietre, din lemne, hîrtie, că, vedeți, pentru că tot ce-i materie, rețineți, particulă mică, oricît de mică, păstrează dracului toată nebunia...

...tac-tac, fugeau bilele fără odihnă, iar lumina lor blîndă...

– Asta-i tot, a fost doar o teorie pe hîrtie... permiteți? își luă avînt Rano, se ridică, agăță un pahar din barul din perete, turnă din sticla cu plesom și sorbi excitat. A naibii, ăștia, științificii.

– Știi ce, tinere, mai las-o baltă cu asta, cunosc mai bine ca tine cum stă lucrurile, ha, ha, auzi ce zice, de parcă ar fi o noutate! Tu ai spus-o, îs vechi de doi ani astea, cum să nu aflu? Da' uite ce nu îți trece prin bibilică, puștiule, ai să zici că e o nebunie,da' las' c-o să te lămuresc eu, e? Chestia-i că tipii ăia, cu teoria, au început minunea de la o legendă, auzi aici?, legendă, o poveste din Desistar, poate nici n-ai auzit de partea asta a problemei, poate nici planeta nu ți-e cunoscută. Apropo, Desistar e o planetă, he, știai?

Nu băgă de seamă că-l jignise pe Rano și continuă.

– P-acolo, zice, mitul spune că tăcerea lumii e scrisă în pietre, ha, pricepi filozofia, tinere? N-ai cum, bombăni bătrînul, n-ai minte pentru asta. Și mai zice, continuă el, că dacă găsești trupul ce înghite lumea faci tăcerea să vorbească, nici p-asta n-ai cum s-o prinzi, ți-am spus-o, n-ai materie în craniu, negustorule.

Rano, poate iritat, se aruncase pe spate, picătura din podea își făcu datoria și-l îmbrățișă.

– Nu fă mutra asta, oricum, tot ignorant ești. Fizicienii ăia, de se zice că știe tot, au scotocit în asta, în legendă și ce-au gîndit, ei, măi să fie, e o idee aici, na, hai s-o tăiem și să vedem ce-i în ea. Au sucit-o și-au căutat înăuntru pînă cînd unul, Brunto parcă-i spune – nici p-ăsta nu-l știi, hm? – a găsit ecuația aia nenorocită, a luat și premiul Flato, ce mai, s-a ajuns, și s-a culcat pe lauri, vezi că nici unul nu-i bun de nimic, vin, te zgîlțînă, și hop, dispar, zic că e deștepți cu asta.

Bătrînul se aprinse, se ridică înspre barul din perete și-și turnă un pahar cu trot, băutura ce-i plăcea. Poftim, asta-i trebuia, să se întrețină cu un puști, să-i suporte fața negricioasă, da' uite, uite, l-am pus la punct, he, he, îs tare, zîmbi el pentru sine.

– Mai e vulbul, șopti Rano, de parcă își aduse aminte de existența sa.

– Vulbul, da. Aste n-au priceput ei atunci, n-au prins toată ideea, au găurit-o și-au golit-o, dar au aruncat coaja. Pe urmă au zis, hop, măi, ce-i asta, tre' să mai fie ceva, s-au întors și iar au tăiat prin legenda aia, chiar așa, ăia din Desistar au fost cei mai căutați atunci, he, parcă erau buricul universului. Au sfîșiat poveștile de-acolo pînă au găsit fiara ce înfulecă lumea, știi, ți-am spus. Adică, făcu bătrînul ca pentru un copil, iar Rano se foi neliniștit în fotoliul ergonomic, adică ăl' de digeră materia, înghite tot, pietre și d'astea, de eliberează imaginea lumii, he, he, hai c-am spus-o, nu? Cum se zice, fiecare particulă reține din momentul în care există toată istoria, pricepi?, pricepi, că de, la naiba, ești oarecum cu capul pe umeri, deci toată istoria prin care trece, un fel de holoviziune, dacă vrei. Vulbul ăsta e-n stare să elibereze vibrațiile...

–...vibrațiile pe lungimea de undă g-trym, proiectînd imagini tridimensionale care...

– Ho, ho, ho, că nu mă lua așa tare.

Fu un moment de pauză, bătrînul aruncă o privire pe hublou, dar peisajul familiar al stelelor refuză să se arate, aici, în hiperspațiu, nimic nu e prietenos, gîndi bătrînul.

...tac-tac, sferele de aur...

– Prin urmare, reluă, tu vii acum, auzi, ce tîmpenie, vii să-mi oferi un vulb, ha, ce drăcie, să-mi dai un vulb, cînd pot să-mi iau unul chiar și de la căpitanul navei, la preț galactic, că eu pe nava aste de toate. Știi doar că animalul ăla a fost luat de toți, planeta unde trăia a fost golită, vulbul se pare că a dispărut de acolo, sărmanul, și nebunii acum se excită îndopîndu-l să obțină ce? excremente din imagini fără importanță, depinde de unde naiba aduc pietrele scrîntiții ăia, ha, ha, au făcut chiar și spiritisme, își vedeau morții fugind de-aiurea, chiar și chestii istorice minore, numai ce-i frumos nu privesc ei, uite, stelele...

Bătrînul închise ochii, dar își reveni îndată:

– Nove nenorocite, un vulb din ăsta are și nepotu-meu, un vulb, dar nu-i decît un animal inofensiv, sărmanul.

– Tocmai asta e, sări cu speranță tînărul. Uite, să zicem, eu nu vă ofer un vulb, adică... ăă... vă dau un altfel de vulb. Marele Vulb. Moartea lui.

– Ce? Fusese mai degrabă o șoaptă. Bătrînul se întoarse, întîlni privirea lui Rano, se agăță de soluția oferită de puști. Ce spui?

La naiba, trebuia să mă gîndesc, cum, cum de n-am făcut legătura? Doamne, visul, Visul Marelui Vulb, Visul etern. Doamne, cei din Desistar sînt grozavi, au avut totul pe tavă și nimeni nu s-a gîndit la asta, Doamne, e Visul!... dar, își reveni, de unde știe ăsta de... ce vrea să spună?

– Moartea, da, e moartea ce vă ofer, se avîntă Rano, încurajat de tăcerea moșului. Am, e... am făcut ceva cercetări... am întrebat biologi... viața unui vulb urează cîțiva ani, în captivitate, însă am fost acolo, la ei, de unde vin ei, în casa lor, acolo am găsit Marele Vulb, în sălbăticie. Mi-am dat seama că e pe moarte, dar cred că am reușit să-i grăbesc, să zic așa, moartea. Am plasat o mică pastilă radioactivă acolo, lîngă peștera lui, de altfel el nu mișcă deloc, stă ca un prost și geme din cînd în cînd, așa că știu cu precizie cînd o să moară, de cînd am pus-o, pastila a dat atîta otravă afară încît orice animal o să moară, și eu știu precis cînd... Asta ofer eu... Se zice că atunci cînd moare cineva își amintește viața din nou, iar vulbul, Marele Vulb, se zice, își va trăi materia încă o dată, un adevărat spectacol, unic, moartea Marelui...

Visul, continuă bătrînul în sine. Sărmanul, nu știe, un asemenea animal nu poate fi omorît așa, nu cînd hrana lui e însăși energia, materia... Totuși, merită... cine știe... și apoi, dacă e așa, rămîne visul, Visul Vulbului, stelele, mii de sori...

– Am reținut o stază temporală la plecare, îngăimă Rano, privindu-l pe sub sprîncene (ciudat, gîndi omul în vîrstă, unghiul ăsta al ochilor, ciudat). Putem s-o folosim chiar acum în schimbul a o sută de mii de credite. Oricum, ce ofer eu... își trezi el spiritul de negustor. Coordonatele le cunosc de la un prieten, a lucrat la proiect acum doi ani...

– De ce ai venit la mine? făcu bătrînul.

– Am... am fost pe toată nava. Am propus la mulți, dar n-au vrut. Ziceau, unii, că nu e interesant, alții își aveau vulbul lor acasă, proștii... Oricum, dacă nu găseam pe nimeni, aș fi holografiat moartea și aș fi vîndut-o ulterior...

Da, sînt proști, gîndi moșul. Nu știu, Visul celor din Desistar, au pierdut Visul Vulbului. O să am ce povesti nepotului meu, la naiba, e o chestie... tac-tac, în tavan, două sfere se alergau într-un dans bezmetic...

– Merg, anunță, apoi își îndreptă întreaga siluetă spre Rano, care zîmbi ușor, comercial, larg, vizibil.

Stînci se întindeau în sus, se uneau, ca apoi să se încolăcească una în alta, într-o lumină verde, irezistibilă, chemînd parcă universul. Alături, peste pietrele albe, o strălucire curgea ca un rîu, trecînd printre mici cratere și stîlpii neobișnuit de drepți, și totuși, mici.

Îngenunchiară în fața peisajului, bătrînul, uimit, își căscă ochii cît putu, apoi, din dreapta, o lumină izbucni, îngrozitor de naturală, sau poate fantastică, izbi o formațiune cristalină care se risipi în vînt, dezintegrîndu-se. Doamne, asta, asta e, a început...

– A început, strigă de alături Rano, e delirul, mai adăugă inutil, iar bătrînul îl privi absent, îi observă aura stazei temporale protejîndu-l și estompîndu-l puțin.

Un zgomot la început încet și brutal, apoi din ce în ce mai armonios, crescu peste ei, peste trupurile lor. Vîntul sări prin ei, apoi îngheță neștiut, materializat nefiresc într-o stîncă în forme de valuri de sticlă

opacă, verde, care explodă la atingerea a nu-știu-ce ivit din neant. Realul se schimbă, tăcerea fu vizibil transformată, alte imagini luară locul stîncilor semețe, în același peisaj întins, o mare se născu fără spuma în vîrful valurilor rotunde, erau pe un țărm de liniște.

– Pentru Dumnezeu, înregistrează, înregistrează, își reveni de alături moșul. Unde e?

O clipă Rano scotoci prin costumul său, salopetă ciudat de îngrijită, scoase sfera holografică și o porni, ca abia apoi să prindă întrebarea și, nedumerit un timp, îl privi pe omul de lîngă el, aplecat asupra unui curcubeu în miniatură, șerpuind printre pietricele cu străluciri de diamant. Înțelese într-un tîrziu și indică vag, cu un braț:

– Acolo e. Acolo, sus, e vulbul. Marele Vulb.

Abia acum își dădură seama că într-adevăr vulbul nu putea fi decît Marele Vulb, unicul. Stelele formară deasupra capului un cortegiu, un loc de pelerinaj se născu precum o pată undeva la orizont, iar șirul de sori, supus, se îndreptă de la sine, parcă dintr-o voință proprie, acolo. Lumina își schimba periodic starea, acum galbenă, acum albastră, uneori cu vagi senzații de materialitate, săgeți zburau fragmentar pe deasupra. Era Visul.

Se ridicară cu greu, încercară să urce undeva, în sus, spre peștera Vulbului sălbatic, pe un teren schimbător, din ce în ce mai imprecis, fantastic. Pe lîngă ei, păsări de foc.

– Doamne, reuși Rano, agățat de o stîncă, ce se transformă rapid în lumină, lumină stranie, solidă. Doamne, asta, așa să fi fost acum un milion, un miliard de ani în urmă, așa de frumos, de...

Prostule, făcu bătrînul, sprijinit de strălucirile unor foc, prostule, asta-i Visul, înțelegi? Numai camenii au dreptul să viseze? Lasă-i și pe alții s-o facă. Cine ești tu, de încerci să-i furi acest dar unei minuni?

Și atunci, neștiută, durerea. La început ace pe corpul lor, ca o clipă mai tîrziu spațiul să dispară de sub Rano, care căzu, căzu, o prăpastie neagră, uitată. Bătrînul nu apucă să-l prindă, doar vîntul. vîntul îl găsi pe tînăr, îl ridică, apoi îl prinse într-o suliță de piatră, înaltă. Nu mai era.

Dumnezeule, făcu bătrînul, omul uitat de timp, și-și activă la maxim staza temporală. Ce-i asta? Ce se întîmplă, de ce? ca apoi să găsească, da, e firesc, Vulbul nu mai e, acolo sus, nu mai e nici un animal, totul din jur este el. El, e moartea sa, e Visul, și e firesc – de ce firesc, acum, cînd ? – e firesc să se apere, și totuși, cine ar putea să-l vătăme sau, se înfioră el, ce apără? Oricum, trebuie să plec, însă, pînă la urmă, e Visul!

Se înălță, își ridică staza deasupra planetei. Dedesubt, spectacolul continua, un vîrtej fulgera peste hăuri, cortegiul de stele se schimbă într-o funie de nori azurii, înconjurînd ca o frînghie astrul. Doamne, strigă bătrînul, iar planeta explodă, săreau bucăți din ea în jur apoi, o clipă mai tîrziu se adună la loc, se înveli într-o strălucire abstractă, ciudat de stabilă, iar omul își dădu seama că minunea se terminase, și totuși, sub lumină se bănuia, în curînd, o urmare. Staza îl protejase, mai ales că era departe, dar fantasticul îl văzuse, era, fusese acolo. Și aștepta. Aștepta continuarea.

Fu răsplătit în curînd, lumina se retrase, iar acolo, acolo, în locul strălucirii, un ou, infinit, un început, elipsa precisă a unui ou, imens, ocupa vederea, era important. Visul se împlinise. Vulbul își crease o nouă zi, murind, născîndu-se acolo, în ou, sîmburele altui Vis, peste milenii, generații.

Acolo, sus, pe cer, vulbul aștepta. Bătrînul închise ochii, da, asta, asta era, asta de fapt e totul și totuși, mai mult decît atît... nepotul meu o să afle, își reaminti el, da, o să afle aceasta. Legenda din Desistar a avut dreptate... „cu visul lumii va începe timpul..."

Tăcut, apăsă la centură pelicula de întoarcere, iar omul dispăru undeva, departe, în căutarea universului său sau, poate, a unei noi clipe.

Cenaclul Nova 5,5
Galați

Cîștigătorii CONCURSULUI JSF

AURELIUS BELEI

ENTER -

Viață: 04.10.1971, Brăila, România, Europa de Est, Terra, undeva prin Univers.

Autodefinirea e întotdeauna dificilă, cu atît mai mult cu cît individu' (pardon, subsemnatu'!) e chiar o balanță dificilă veșnic nemulțumită de sine, un sentimental incurabil, iubitor al frumosului măcinat de viermele perfecțiunii, un șomer permanent ce supraviețuiește viselor doar... visînd! Însă capitolul "defecte" rămîne deschis (non-stop). Inspirat de muzica formației "Octave" am creat "Techno-love", lucrare cu care am și debutat dealtfel, în JSF nr.9. La primul contact cu fauna mozaicată a fandomului în iunie '93, la Giurgiu, mi s-a decernat premiul I pentru grafică. Apoi, pe neașteptate, tăvălugul destinului mi-a luat-o înainte: premiul "Quo Vadis? '93" (Ploiești) și premiul III Helion (Timișoara), ambele pentru proză. Mă număr printre fondatorii cenaclului "Sfera", am publicat proză și grafică în revistele "JSF", "Magazin", "SuperNova", "ThemisArtMagazin". Ambiții nu am pentru simplul motiv că mi se autodepășesc continuu, ci doar o singură pasiune (vezi "Fata Morgana"). Savurez cu aceeași plăcere techno, Mike Oldfield, Vivaldi, Bach, nervoasele sport-coupe-uri Lamborghini, inegalabilul STAR WARS, clătitele cu gem de căpșuni, cele "20 000 de lege sub mări" ale vizionarului Jules Verne, grafica contemporanilor R. Gavrilescu, I. Bănuță, L. Băbeanu, sentimentul tragismului din "Anomia" lui M. Grămescu și clipele rare de fericire petrecute cu prietenii. Ce mai tura-vura, recunosc. Sînt un visător. Adică un Dificil.

Moarte: inevitabil, dar asta puțin mai încolo...

MIHAI PAVELESCU

Nicolae Mihai Pavelescu(n. 16 aprilei 1980, București), elev în clasa a IX-a la Liceul Dimitrie Cantemir din București, profilul informatică, a terminat cele 8 clase la Școala generală nr. 39, sector 2, București.

Consideră literatura sf un prilej de relaxare și o poartă deschisă spre noi orizonturi.Are antecedente în ceea ce privește participarea la concursurile pe teme sf - a fost unul din finaliștii concursului organizat de A. Mironov și M. Bădescu în cadrul emisiunii TV - Știință și imaginație.

Anul acesta, din cauza pregătirii pentru admiterea în liceu, a citit mai puțin sf, însă nu i-a scăpat ciclul Dune, ciclul Fundația și o serie de povestiri din JSF și CPSF.

Alte hobby-uri : informatica (pasiunea nr 1), deși beneficiază numai de un *amărît de HC*, a reușit cîteva performanțe competiționale, numărîndu-se printre laureații unor concursuri .(Locul III la Olimpiada de informatica 1994, etapa pe municipiul București), membru al secției de informatică din cadrul Clubului Copiilor sector 1: șahul - practică șahul de performanță de la vîrsta de zece ani, fiind afiliat la Clubul Central de Șah, București. Se consideră între primii 30-40 de șahiști din țară la grupa lui de vîrstă: literatura umoristică și de aventuri, fizica și astronomia, filmele sf, de comedie și de aventuri și... desenele animate.

Concurs JSF

1. Care este cartea de debut a lui A. C. Clarke?
2. În care dintre romanele sale R. Zelazny face referire la filosofia indiană. Cum îl botează autorul pe Buda?
3. Care este cel mai premiat roman al lui Frederik Pohl, în ce an a apărut și care sînt premiile cîștigate ?

Răspunsurile sînt așteptate pînă pe data de 30 septembrie. Premiile, în valoare de 30000 lei, au fost oferite de editurile NEMIRA ȘI OLIMP

Liviu SURUGIU

Visîndu-l pe Mart Senson

Premiul JSF-Atlantykron 1994

Mart visă pe intiia sa soție. Erau in piscină și se sărutau sub apă. Nemaipomenit! continuă el acțiunea.

Se trezi plin de transpirație. Sonia umbla la ceasul de pe noptieră.

– E tirziu, Mart.

– Bună dimineața, oftă el.

Acum însă avea de toate. Inclusiv vise – și zimbi ca un timpit.

– Cred că nu vezi cit e ceasul, Mart.

Se repezi impleticindu-se în pijamale. In baie observă pentru prima oară semnele de pe piept. Ca atunci cind dormi pe burtă și nasturii îți se imprimă in piele.

– Dar ce drăguț! exclamă.

– Ai zis ceva, Mart?

– Nu, dragă!... Să fiu al naibii! Zici că e Linda intreagă...

La servici intre două dosare, se gindi chiar să-i dea un telefon, în Florida. Aiurea!... Avea aici două amante de trei ori mai apetisante! În clipa aceea constată că se picase cu cafea.

– La naiba! își desfăcu cravata și apoi cămașa

– Domnule Senson! se auzi în interfon. Domnii Step și Farlow sunt aici.

– Să aștepte! se răsti el

Apoi încercă să respire normal. Deși era după-amiază și se termina ziua de lucru... Trecuseră atitea ore, totuși imprimeul de pe pieptul său nu vroia să dispară!

Pipăi. Părea chiar mai pronunțat.

Cu oarecare studiu, căzu de acord că portretul in carne vie se cam deplasase. Își scoase acul de cravată, minicalculatorul din buzunarul de sus, rupse doi nasturi, aruncă batista. În mod sigur ele erau de vină pentru hieroglifele din piele.

– Domnule Senson!...

– Să intre!

Seara primi un telefon. De fapt era pentru Sonia. Fratele ei mai mare suferise un atac de cord. Adormiră destul de tensionați

Nici Sonia, nici ceasul, nimeni nu-l trezise, totuși el se ridicase deja din pat mult mai devreme ca de obicei. Cu mina pe burtă, intră in baie. Aprinse becul și, incet, își privi capodopera. Căci nu putea fi altceva.. Cumnatul său in basorelief pe propria sa burtă! Îi văzu chipul, mișcindu-se sacadat, la fiecare respirație, la fiecare mișcare a rotunjoarei sale burți.

– La naiba! tăcu. La naiba! urlă el.

... Trecu de toate protestele unei anticamere pline, secretara nici nu apucă să se ridice, iar o asistentă creolă și simpatică, se dădu speriată înapoi. Pe ușă scria „Dr. Kirkson".

– Mart!.. Să fac atac de cord!..

– Dr. Kirkson – Coșmaruri, vise erotice, insomnii! il maimuțări Mart citind o carte de vizită aruncată pe masă.

– Poți să-ți pui sutienul! recomandă Jeff Kirkson secretarei. Colega, cu ce te pot servi?

Mart își aminti că tot așa il prinsese odată, la universitate, cu una dintre profesoare.

– Să nu spui că un om greu ca tine e sculurat de coșmaruri!

– Jeff ..

Se așeză in fotoliu desfăcindu-și haina.

Cind ajunse acasă se simțea ceva mai bine. Era clar că, în primul rind, anomaliile astea nu erau periculoase. Apoi se spera că nu aveau să dureze. În al treilea rind, dacă totuși durau, nici o problemă: Kirkson avea pentru orice o explicație: sugestionare epidermică subconștientă cu dispunere capilară ordonată în structură onirică. Nimic mai simplu.

Mart adormi fericit după ce in prealabil făcu dragoste zdravăn cu iubita sa soție, puțin cam neglijată in ultimul timp. Sonia se simți in al nouălea cer și, inainte de a trage un norișor pufos peste ea, il rugă să-și ia liber a doua zi. Fratele ei se afla la Detroit, internat.

– Poți să te duci tu dacă vrei. Eu sunt absolut blocat. Miine vine directorul Companiei și, să-ți spun sincer, deja mi-e cam teamă.

Teama i se exacerbă însă in mod justificat chiar dis-de-dimineață intrucit Mart il văzu pe director in propria sa baie. Ba, mai mult, pe propriul său spate, intre omoplați cind, folosind o a doua oglindă își verifica tăietura corectă a părului.

Mii de cioburi săriră pe podea.

– Mart! țipă Sonia. Ce faci pe closet?

O privi in lumina ochilor.

– Treaba mare.

Kirkson se inchină.

– Ori îți bați joc de mine cu vreun truc de șapte cenți .. ori ești un fenomen! Ia spune, ai dormit cumva pe spate?

– Dar tu?... Naiba să te ia, nu mai știu! De ce?

– Pentru că dacă e așa s-ar putea să o bați pe Sonia mai rău decit ai caftit-o pe Linde la tribunal.

Sonia rămase cu gura căscată văzindu-l acasă în toiul zilei – așa ceva nu se intimplase niciodată în trei ani! – și cu o figură monstruoasă chiar. Îi rămase un nod in git și, in vreme ce el se apleca pe sub pat ori scormonea prin sertare, n-avu curajul să întrebe nimic.

– Ce cauți? cuteză ea intr-un tirziu.

– Pe director, pe fratele tău și nu in ultimul rind pe Linda!

Sonia nu înțelese absolut nimic, dar evident, substantivul propriu Linda o arse ca un jar.

Mart se opri o clipă năucit, apoi se repezi la telefon.

– Kirkson, nenorocitule! Dacă aș găsi trei cartoane in relief care mi-au fost puse sub corp... Timpitule, dar cum de nu dispar nici după atita timp?!...

– Crezi că eu nu mă întreb?

A doua zi făcu analize serioase. Pur și simplu acasă nu mai putea să se dezbrace. Pe ambele picioare erau înșirate chipurile tuturor vecinilor săi.

– Ai fost cu sorcova, incercă Jeff să zimbească.

Mart nu mai avea chef de nimic. Dar asta e temporar, reflectă el. Parcă văd că acum îmi vine poftă să rup vreo două-trei gitlejuri.

Jeff se dădu mai departe puțin.

– Pe Linda ai mai visat-o?

– Nu cred.

– Da' arată foarte bine, să știi, cercetă el figura de pe piept.

– Da? Arată foarte bine?! urlă Mart deodată. Dar acum? Îă?! Ia zi!... Da' acum...

Și se tăie, se tăie din nou cu lama.

Singele se întindea ca o pată pe o peliculă veche. Tăieturile superficiale, pe piept și pe burtă, îi făcură rău lui Kirkson, care, deși doctor, nu prea era înnebunit după miros de singe cald.

– Ești timpit, deschise el geamul. Poate îți iese ceva și pe instrument, să-l tai și pe el.

Mart încremeni. Simțise așa ceva in baie.

Repede, își desfăcu nasturii de la pantaloni.

– Uită-te tu, făcu ținind ochii inchiși

– Păi mă uit dar nu reușesc să citesc.

– Să .. ce?!

– Doamne, ce prost sunt!

– Scrie ceva? răcni Mart Senson.

Jeff se ridică uluit.

– U...S. .A... Hm-hm-hm!... USA!

Acasă, Sonia il primi ca acum trei ani.

– Mart, nici nu știi cit sunt de fericită! Jimmy, Jimmy cel Voinic e aici!

Asta da fericire! Cumnatul său se externase și probabil că avea să stea vreo „săptămină pa aici, să trăiască regește, să fie plimbat cu Mercedesul și hrănit la Royal-Club.

– Bine, vin și eu imediat.

– Ce ai la mină? il apucă ea.

– Au!

– Te doare?

– Mi-e frică să nu mă doară!...

Încuie ușa la baie. Își desfăcu bandajul și se uită ca un vrăjitor dement in propria sa palmă: de acolo il privea la fel de zăpăcit un chip necunoscut adus de un minut la servici. Un minut în care ațipise.

– Mart?!... Pe ochii lui Cronos! E două noaptea!

– Ascultă-mă...

– S-a intimplat ceva? păru să se alarmeze vocea de la celălalt capăt al firului.

– Jeff, mi-e frică să adorm...

– De ce?... Hai, bătrine, un vecin în plus nu strică; sau o vecină .. URSS nu mai există și oricum n-ar avea loc patru litere acolo... Alo, Mart, mă auzi? Ți-am promis că miine mergem la noua mea clinică...

– Jeff, e cumnatul meu la mine.

– Și?

– La dracu! se enervă Mart, toată seara a călărit videoul!

– Și?! Zău că nu pricep!

– Timpitule! Ăsta e mort după filme de groază! A pus patru coșmaruri cu beregăți tăiate, canini de vampir și gheare de ciini-zburători! Turbez!

– Mart!

– Am încercat să nu mă uit, dar... Spune-mi, dacă miine mă trezesc cu așa ceva: Cu așa ceva pe față?!

– Liniștește-te, Mart!

– Nu mai pot! Nu mai pot, Jeff... Și s-a mai intimplat ceva... Acolo unde m-am tăiat... astea cresc!!

– Vin imediat.

Așa cum se înțeleseră, Jeff sună după citeva minute și Mart răspunse din dormitor, trezind-o fără să vrea pe Sonia care, amețită, înțelese ceva despre o plecare imediată la Houston.

– Să-ți fac bagajul, sări ea. Cit timp stai?

– Nu trebuie!... Cred că o săptămină. Scumpo, nu te alarma. Am mai fost plecat și altădată.

– Dar niciodată fără bagaj!

Îi inghesui acolo tot felul de lucruri.

O privea cum aleargă dezorientată de la baie la bucătărie și înapoi in dormitor...

– Lame de ras... Of, ți-am spus să-ți iei și tu o mașină electrică, ca toată lumea! periuța, cămăși...

Stătea pe marginea patului și o privea. Deodată îi veni să plingă. De ce oare se intimplau toate astea? Și de ce lui? Cunoștea o mie de oameni care fără indoială meritau ceva și mai grav... Dar cit de grav era? Brusc avu o revelație. Pentru o clipă i se păru că n-o s-o mai vadă niciodată. Imaginea i se incurcă in minte. El o să o mai vadă, ea nu, cum era el odinioară, o să vadă un monstru care intră pe geam și o stringe de git...

Îl luă in brațe.

– Mart, te iubesc.

– Și eu

– Te-am visat, Mart, chicoti deodată cineva.

Săriră amindoi. Era Jimmy cel Voinic.

– Și ce dacă, se enervă el. Ascultă, puiule, de ce nu faci nani? E aproape trei. Unașul se legănă și căscă prelung.

– Pleci undeva? Cind te întorci?

– Nu e treaba ta! se răsti Mart.

– Mart, dar n-a spus nimic rău, interveni Sonia, a spus doar că te-a visat.

Jimmy bătu în retragere.

– Nici măcar nu te-am visat acum.

– Dar cind?

– Săptămina trecută.

Sonena îi sperie de-a binelea.

– Parcă ai pleca in război, glumi Sonia.

Dar era neliniștită.

Jeff năvăli grăbit.

– 'Ai, domnule, mai repede. Dosarul 015?

– Ce-i ăla? întrebă Sonia în timp ce Mart se întoarse în biroul său dinspre balcon.

– Păi, pentru el mergem la Houston.

– Aha. De cind lucrezi la Companie? ii oferi ea o cafea.

– Nu de mult.

Mart ar fi ațipit în mașină, dar automobilele care veneau din față îl orbeau mereu.

– Încearcă să nu te transformi acum în Frankestein! făcu Jeff, la pastila asta.

– Ascultă, Jeff, de ce te ocupi tu de mine?

– Ce întrebare! Sunt doctor!

– De ce ocupi tu numai de mine?!

– Ei, așa da... Păi, pur profesional; vinarea ta mi-ar putea aduce un Nobel...

Era un alt birou, unde Mart nu-l mai vizitase niciodată.

– Pentru că ești prost, ii explică acesta. N-ai observat exteriorul clădirii?

– Nu sint pisică.

– Universitatea... unde ai învățat cinci ani!

– Aha...

Mart simțea că moare de somn.

– Unde mă așez?

– Deocamdată nicăieri. Vino încoace.

Trecură in altă cameră. Jeff aprinse

luminile. Era un laborator foarte vast.

– În afară de faptul că e vacanță, aripa asta e oricum închisă curioșilor, deoarece se construiește. E zona laboratoarelor care vor fi dotate cu aparatură de ultimă oră.

– Și tu ce dracu' cauți aici?

– Aici voi profesa eu. Am o catedră.

– Pot să jur că domnișoara... Cum o chema pe profesoara aia tinerică?

– Exact... E la fel de tinerică și acum numai că e decan...

– Aha.. Cred că asta e canapeaua mea.

– Nu. Vino aici.

Il așeză pe un fel de scaun stomatologic.

– Să nu-mi spui că vrei să adorm cu sirma asta in gură!

– Te jenează? manevră Jeff aparatele.

– Mă doare!

– Dar nu vei mai visa nimic.

Și, intr-adevăr, nu mai visă nimic.

– Maaart! răcni Jeff Kirkson aproape trecind prin ușă.

Mart Senson sări lăsindu-și laringele în sirma din git. Se implenci căzind înapoi in fotoliu.

– Uneori prevăd că am să te omor...

– Ia să vedem, ceva nou? Aici nu, aici nu... popoul! Perfect!

Era foarte vesel, ca și cum ar fi făcut cel puțin trei pași către domnul Nobel.

– La prima oră am fost la Companie

– Cu rețetele și scufirile mele.

– Exact. Și am vorbit chiar cu marele tău director.

– Nu mă-nnebuni!

– Abia acum!... „Hm-hm! Doctore Kirkson . Il apreciez mult pe domnul Senson. E unul din specialiștii noștri de excepție.. Hm-hm! Ciudat, dar aș putea să jur că l-am visat de curind!.. Hm-hm"... Ce zici?"

– Hm-hm!

– Aseară mi-ai spus cam același lucru despre cumnatul tău.

Mart incercă să se relaxeze

– Și acum, bomba! făcu Jeff Cu cine am vorbit eu acum un sfert de oră, la telefon?

– Cu diavolul!

– Nu chiar.

– Cu Linda?!

– Exact.

Începu să se invirtească in jurul uriașului fotoliu

– Mă rog, e bine mersi, lucrează la același bar unde am găsit-o noi atunci... Acolo am și sunat-o.

– Dar de ce?

– Voiam să o întreb ceva. Însă nu a mai fost nevoie.

– Ți-a spus singură, bineințeles.

– Ex...

– Exact! Dar ce?

– Te-a visat de curind, intr-o noapte.

Mart își băgă la loc sirme in gură.

Aproape două ore Jeff ii cercetă excrescențele tăiate. Deveniseră intr-adevăr niște excrescențe, purpurii și netede, gata parcă să inmugurească.

– Nu trebuie să te neliniștești, ii spuse el, cercetindu-i spatele. Nu cresc numai cele tăiate, cresc și celelalte.

– M-ai liniștit, făcu Mart.

– P-ăsta zici că nu-l cunoști? Desfă bine palma!

– Nu l-am văzut in viața mea... Jeff, ce-i cu tine?!

Acesta se albise și tremurind, luă loc

– Cred că ai să innebunești inaintea mea, consideră Mart.

Jeff făcu un semn nedeslușit.

– Vorbește odată!

– În... În palma ta... ești chiar tu...!

Mart nu se albi, nu leșină, nu innebuni. Intr-adevăr era imaginea lui. Ceea ce il calmase dintr-o dată era explicația subită pentru ce nu se recunoscuse: era el, însă mult mai bătrin, douăzeci, poate încă treizeci de ani. Și arăta bine.

– Înseamnă că am să trăiesc, nebunule, am să trăiesc!

Nebunul il privi prostit.

– Doar nu te-ai gindit la altceva. Firește că ai să trăiești. Întrebarea este dacă voi reuși și eu...

– Da, doamnă Senson Nu, doamnă Senson. Da. La revedere.

Directorul Companiei închise telefonul.

– Jeff, incercă ea să se stăpinească, ce se intimplă?

– Sonia?! se ridică doctorul descumpănit.

– Am telefonat azi la Companie. Nu știu nimic despre Houston. Mart e internat.

– Rău ai făcut! incepu Jeff. Era strict secret De-aia te-au mințit Acuma precis s-au supărat

– Dar dacă vor afla că Mart a uitat acasă dosarul 0152?

– I-ai umblat in birou? strigă doctorul.

– În primul rind.

– Sonia, tu vrei să fim dați afară de acolo?

– Jeff, tu nu poți fi dat afară de acolo.

În birou se lăsă tăcerea. Părea că intrase in anticamera goală.

Doctorul oftă.

– Îți voi povesti. Dar s-ar putea să nu mă crezi.

– Dacă asta va fi de necrezut, voi crede, fii sigur.

Universitatea se reconstruia și pe dinafară nu numai pe dinăuntru Jeff se legitimă de vreo două-trei ori apoi, insoțit de femeia in pelerină cu glugă, pătrunse in împărăția sa.

– De fapt, nu mi se pare nimic fantastic, spunea ea in timp ce străbăteau culoarele fastuoase de la subsol.

– Nici nu e. Important este ca noi să nu ne speriem. Oprește-te, aici trebuie să decodific poarta.

– Știi de ce am inceput . Azi noapte l-am visat pe Mart.

Jeff sări inapoi ca electrocutat.

– Cum?!

– Ce te sperii? L-am visat.

– Și... ce făcea?

– Nu mai știu. Dar știu că m-am gindit mult la el și doream ca și el să mă viseze.

– Doamne ferește! Ar fi tot ce ne-ar mai lipsi, bombăni el in șoaptă.

– Ce-ai spus?

– Asta e ușa.

– Chestia asta de plumb?

– Se deschide mai greu. Deci: primul cod...

– Dincolo e el?

– Da Dar nimic nu e fantastic, ține minte, Sonia. Important e să nu ne speriem.

– Cum aș putea să fac așa ceva?! Închipuie-ți ce ar simți!

Jeff impinse ușa.

– Important e să nu ne spe-ri-em.

Încremenise.

Sonia il dădu la o parte. Apoi scoase un țipăt și căzu la pămint.

În fața sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit, infricoșător, se mișca încet. Jeff luă de jos un ghem de păr.

Cu miinile la urechi, ca in fața unei orchestre dezlănțuite, Mart Senson se legăna, incercind să se intoarcă. Tot părul ii căzuse și pielea albă de pe partea dinapoi a craniului se umflase și crăpase, se intânse și se dilatase luind chipul Soniei, ultimul său vis.

Doctorul o tîrî de acolo apoi inchise ușa in urma sa.

Cind se intoarse, Mart dormea. Scormonise in geanta pe care o adusese Sonia și care ii căzuse inăuntru; mincarea ii plăcuse pesemne, dar o intinsese cam peste tot. Deodată se cutremură: ințelese de ce devenise atît de neindeminatic spărgind un borcan și nereușind să desfacă altul. Fiecare deget purta amprenta unui chip micuț și ticălos, din care Jeff nu recunoscu nici unul.

Se apropie de monitor, verifică două casete și le derulă rapid. Conțineau desigur filmul ultimelor șase ore și avea să vadă pe îndelete cum se metamorfozase in carne vie ultimul vis.

– Premiul Nobel, nu știu... dar Oscarul sigur...

Vocea părea numai că vine dinspre Mart... Era foarte obosit și avea cearcăne mari. Cind ii văzu ochii, Jeff simți cum inima i-o ia razna. Pupila stingă avea cristalinul exacerbat, sculptat in forma unui chip prea bine cunoscut.

– Mart! Mart, mă auzi?

– Da, șopti omul.

– Ai umblat in sertare?

– Am găsit o poză, da... Bunica ta?

Jeff inghiți in sec.

– E moartă de cincizeci de ani.

– Dar mie mi se pare frumoasă.

– A murit tinără, la scurt timp după nașterea tatălui meu: avea optsprezece ani.

Mart își puse o mină pe git. Acolo pielea i se umflase ca și cum ar fi avut un șarpe inăuntru, încolăcit pe git.

– Vezi... Ea va avea mereu optsprezece ani... Ca un ceas oprit care arată ora exactă in fiecare zi.

Respiră șuierat, de parcă alerga pe tărimuri neștiute.

– Nu e așa că a mușcat-o o viperă?

– O viperă, da.

– Mi-a spus.

– Dar n-avea cum! țipă Jeff. E moartă, nu ințelegi?

– Chiar tu ai zis că fiecare imagine de pe mine nu poate fi decit efectul unui vis reciproc.

Era din ce în ce mai nervos, mai speriat.

– Nu mă intrebi de Sonia? incercă doctorul să schimbe subiectul.

– Sonia?

– A fost aici... Soția ta...

– Știu că e soția mea, ticălosule, gemu Mart abia auzit. Am simțit-o, m-am simțit groaznic cind a leșinat... Știi că nu stăteam intenționat cu spatele? Pe măsură ce ea se apropia ceva in mine, aici, mă atrăgea spre ușă...Aici...e chipul ei, nu?...

Jeff schimbă casetele cu altele noi.

– Cu ochiul ăsta o văd continuu pe bunica ta. Mă bucur că cel puțin e o imagine plăcută... Crezi că mai am mult de trăit?

– Mart, ce vorbe sint astea? ingăimă doctorul. Știi bine că viața ta nu e în pericol!

Fața plină de semne și figuri neințelese, păru să zimbească trist.

– Dar a ei este

– A cui?!?

– Jenna Ellie Kirkson. Bunica ta.

– Dumnezeule, Mart, de unde naiba știi cum o cheamă?

– Ți-am mai zis. Am visat-o adineauri... Dar e ceva deosebit de alte vise. Parcă și acum e aici. Îmi spune să omor șarpele, să nu o abandonez...

Din ochiul său strălucitor curgeau lacrimi enorme.

– Mi-e milă de ea.

Jeff se sprijini de perete.

– Eu oricum o să mor, vorbea Mart.

– Cum o să mori, Mart, prietene, nu vorbi așa, chipul tău mai bătrin, din viitor, ți-a dat de știre că vei ajunge pînă acolo...

Încet, Mart Senson ridică palma. Carnea se umflase și plesnise, prin gura chipului de acolo curgea un puroi oribil...

– Mă bucur că voi muri, Jeff. Dar îmi pare rău fiindcă... am mai avut un vis.

– Unde e chipul lui?

– Aici.

Era de așteptat. Cealaltă mină, cu palma neatinsă, un loc propice generării.

– Să vedem.

– Nu, Jeff.

– Trebuie să văd.

Mart incercă să se ridice. Nu reuși. Era terminat.

– Nu ințelegi, trebuie să văd, se enervă doctorul, toată tărășenia asta poate deveni de o importanță mondială!

– Jeff, incercă muribundul cu ultima picătură de voință.

– Mart, desfă mina! ii porunci Jeff Kirkson. Mart, ințelege! Ești singurul exemplar din lume, poate din Univers, în care se amestecă gindurile și carnea, la niveluri fantastice, incontrolabile...

Renunță să incerce astfel. Comandă aparatele. Scaunul incepu să se stringă, imobilizindu-și prada, și un fel de clești prinseră mina. Dar ea nu vroia să se deschidă.

– Îți voi face o injecție...

O voce indepărtată venea dinspre Mart.

– Nu...nu fă asta...Dacă îmi iei voința nu il voi mai putea stăpini...

– Pe cine? Pe cine? răcni Jeff Ce ai acolo, idiotule, ce ai în palmă? Al cui chip e?... Vreau să-l văd, trebuie să-l văd, iți ordon, iți poruncesc, te voi ucide dacă va fi nevoie! ..

Sedativul își făcuse efectul.

Și, ușor, prea ușor, palma se deschise.

Și doctorul se uită acolo.

Și innebuni.

Căci palma se deschise și-l prinse brusc de git cu ghearele ei.

Uitase. Uitase că în ultima noapte, obsedat de atîtea ginduri, in sfirșit și desigur fără să vrea, il visase Pe Mart.

Propriul său chip, monstruos se hrănea acum din gitul său.

Moale, ca o cîrpă, supt, supt de viață, căzu pe podea.

Scaunul se autodecuplă și Mart Senson se ridică în toată măreția sa inficoșătoare.

Abia acum, după ce voința sa asupra propriei sale voințe, dispăruse, abia acum incepea coșmarul.

Oriunde va fi dus, ingropat sau tăiat în bucăți mici-mici, ars, pulverizat, oriunde și orice i s-ar face, abia acum el va începe. Și toți ce-i care-l vor visa vor fi visați de el.

Atenție!!! Nu-l visați pe Mart!

Nu-l visați!...

...Pe Mart, pe Mart, Mart, Mart...

BRIAN W. ALDISS

NOAPTEA ÎN CARE A AVUT LOC MAREA SCURGERE DE TIMP

Dentistul o conduse zîmbind către ușă, formînd în trecere numărul de apel al unui taxi. Pe cînd ieșeau, taxiul tocmai cobora pe balcon.

Era un vehicul condus manual, destul de demodat pentru a putea fi considerat șic. În vreme ce urca, Fifi Fevertrees îi zîmbi pilotului cu multă căldură.

– Serviciu extra-urban, spuse ea. Satul Rouseville, dincolo de drumul Z4.

– Locuiți deci în provincie? spuse șoferul de taxi, ridicîndu-se către albastrul factice al cerului și pilotînd ca un nebun, cu un singur picior.

– Îmi place mult provincia, replică Fifi ca și cum ar fi vrut să se dezvinovățească. (Apoi ezită și își spuse că-și poate permite să se laude:) De altfel, este mult mai plăcut acum, de cînd ajung pînă acolo conductele cu gaz temporal. Am fost conectați... Lucrările ar trebui să fie terminate cînd ajung acum acasă.

Șoferul ridică din umeri.

– Probabil că în provincie, asta trebuie să coste o groază.

– Trei payts unitatea de bază.

Șoferul fluieră admirativ.

Ea vroia să-i mai vorbească, să-i împărtășească bucuria și încîntarea sa, să-i spună cît de rău îi pare că tatăl său nu mai este încă în viață pentru a cunoaște bucuria de a fi conectat la timp. Dar îi era greu să vorbească cu degetul mare în gură și în vreme ce se privea în oglinda de la încheietura mîinii, încercînd să vadă ce i-a făcut dentistul.

Făcuse treabă bună. Micuțul dinte sidefiu începuse deja să crească în gingia roz. Fifi își spuse că avea o gură foarte sexi, așa cum tot îi repeta Tracey. Și dentistul îi scosese dintele vechi tot cu ajutorul gazului temporal. Atît de simplu! Inspirase o dată, și se trezise alaltăieri, retrăind un moment plăcut, cînd își luase cafeaua în compania lui Peggy Hackenson, fără să se gîndească nici măcar la cea mai mică durere. Gazul temporal era ultima modă. Își simțea inima bătîndu-i mai tare la gîndul că-l vor avea acasă, la dispoziția lor.

Taxiul-sferă se înălță și ieși de sub cupola uriașă ce acoperea orașul printr-unul din hublourile larg deschise. Lăsîndu-l în urmă, pe Fifi o încercă o părere de rău trecătoare. orașele erau atît de plăcute acum încît nimeni nu-și dorea să locuiască în altă parte. Și apoi în afara lor totul era de două ori mai scump, totuși, din fericire, guvernul acorda o alocație pentru condiții dificile de viață tuturor celor care, întocmai familiei Fevertrees, erau obligați să locuiască în provincie.

După două sau trei minute, pierdură din altitudine, apropiindu-se de sol. Fifi arătă care este ferma lor de produse lactate și șoferul se așeză cu multă grijă pe balconul de aterizare după care întinse laba pentru a primi o sumă exorbitantă de kilopayts. Numai după ce și-a primit banii, se aplecă și deschise cu piciorul portiera pentru Fifi. Erau al nabii de neîncrezători taximetriștii ăștia cimpanzei.

Dar de îndată ce alergă pe scară, uită de el. Era ziua cea mare! Constructorii avuseseră nevoie de două luni pentru instalarea cronoschimbătorului central – două săptămîni în plus față de ce fusese prevăzut – iar în tot timpul acesta casa fusese un adevărat haos, cu muncitori tîrînd cabluri și fire prin toate camerele. Dar acum era din nou ordine. Aproape că dansa pe trepte în nerăbdarea sa de a ajunge la soțul ei.

Tracey Fevertrees era la bucătărie și discuta cu constructorul. Cînd soția sa își făcu apariția, el se întoarse spre ea și o luă de mînă, cu zîmbetul său care pentru ea nu era decît un zîmbet liniștitor, dar care împiedica să doarmă multe fete din Rouseville. Cu toate acestea șarmul lui nu egala frumusețea lui Fifi din clipele în care era surescitată, așa cum era cazul de față.

– Merge? întrebă ea cu aviditate.

– Mai e doar o mică hibă ce s-a ivit în ultima clipă, răspunse fără tragere de inimă domnul Archibald Smith.

– Dar tot timpul sînt mici probleme! Au fost cel puțin cincisprezece hibe în opt zile, domnule Smith! Acum ce mai e?

– Aici, la dumneavoastră, n-ar trebui să vă pună probleme. Doar că a trebuit, așa cum bine știți, să instalăm o mulțime de conducte pentru a putea ajunge de la uzina principală din Rouseville pînă aici, și avem mici necazuri cu menținerea presiunii. S-ar părea că există, chiar în uzină, o scurgere pe care nu reușim s-o localizăm. Dar dumneavoastră nu aveți de ce să vă neliniștiți.

– Am făcut niște testări, îi spuse Tracey soției sale, și totul pare să meargă perfect. Vino, hai să-ți arăt!

Dădură mîna cu domnul Smith, care părea să fie cuprins de neplăcere la ideea de a pleca din locul în care muncise. Dar în cele din urmă plecă, promițînd însă că va reveni dis-de-dimineață pentru a-și lua ultimele ustensile, și Tracey și Fifi au fost liberi să se amuze cu noua lor jucărie.

Printre toate componentele bucătăriei, cronotabloul de-abia se remarca. Situat alături de unitatea nucleară, era o consolă discretă, cu cîteva zeci de cadrane mici și de două ori mai multe manete.

El îi arătă cum fusese reglată presiunea temporală: joasă pentru culoare și birouri, mai ridicată în camere, variabilă pentru camera de zi. Ea se înghesui în soțul său, torcînd ca o pisică.

– Ești mulțumit, nu-i așa, dragul meu?

– Mă gîndesc la toate facturile pe care le avem de plătit. Și la cele ce vor mai veni... trei payts unitatea de bază! Îngrozitor! exclamă el. (Apoi, văzînd că ea părea dezamăgită, adăugă:) Dar sînt încîntat, iubita mea, bineînțeles. Știi bine asta.

Trecură prin toată casa, aparatele fiind puse

în funcțiune. În bucătărie, aleseră o dimineață recentă. Plutiră în trecut, pentru a se întoarce la acea oră a dimineții care era preferata lui Fifi, atunci cînd micul dejun tocmai se sfîrșise iar ea elabora în minte meniul pentru masa de prînz, urmînd mai apoi să-l programeze din consolă. Fifi și Tracey aleseseră o dimineață în care ea fusese deosebit de fericită; au fost învăluiți de sentimentele acelor clipe.

– Minunat! Delicios! Pot face orice, îți pot pregăti tot ce dorești!

Se sărutară și fugiră pe coridor strigînd:

– Nu-i minunată știința?

Dintr-o dată rămaseră nemișcați iar Fifi exclamă:

– O, nu!

Coridorul era în perfectă ordine, perdelele cu luciri metalice erau la locul lor, lipite de cele două ferestre pentru a controla cantitatea de lumină care pătrundea în interior și pentru a înmagazina surplusul pentru zilele întunecoase, covorul rulant perfect curățat îl ducea fără zdruncinături, lemnăria era netedă și călduță atunci cînd o atingeai. Fuseseră crono-controlați la ora trei după amiaza a lunii precedente, o oră liniștită... excepție făcînd doar faptul că în acel moment constructorii erau la muncă.

– Dragul meu, or să distrugă covorul! Și sînt sigură că nu vor putea pune lemnăria la loc! Tracey, te rog, uită-te! Au scos din funcțiune perdelele, și Smith promisese să nu se atingă de ele!

Se lipi de el.

– Draga mea, totul este în ordine, totul e-n regulă, te asigur.

– Dar nu e așa, ce naiba! Este îngrozitor! Uită-te la mizerabilele astea de țevi temporale împrăștiate peste tot, și toate cablurile astea băgate prin toate colțurile! Și ne-au stricat frumosul nostru tavan absorbant ... uită-te la praful ăsta care se așează peste tot!

– Draga mea, este vorba de efectul-temporal!

Dar trebui să recunoască faptul că nu vedea coridorul – în perfectă ordine – pe care-l priveau ochii săi; ca și Fifi, era cuprins de emoțiile sale de luna trecută, din clipele în care văzuse culoarul în mîinile lui Smith și ale muncitorilor lui îngrozitori.

Ajunseră la capătul coridorului și se năpustiră în cameră, și în același timp, într-o altă zonă temporală. Fifi se întoarse spre el și gemu:

– Dumnezeule, Tracey! Presiunea temporală! Cred că va trebui să reglăm altfel coridorul, ce zici?

– Bineînțeles, îl vom regla pentru anul trecut, într-o frumoasă după-amiază de vară, dacă vrei. „Dumneavoastră alegeți, noi vă aducem". Aceasta este deviza R.C.T.-ului. Dar lăsînd asta de-o parte, ce spui de timpul de aici?

Ea contemplă camera, apoi dădu din gene și murmură:

– Mmmmm, s-ar zice că-i tare relaxant.

– Ora două dimineața, îngerașule, începutul primăverii, și în toată zona toată lumea doarme pe rupte. Acum nu riscăm să suferim de insomnie!

Ea se apropie de soțul său, se lipi de el și-și ridică spre el ochii.

– Nu crezi că ora 11 noaptea ar fi o oră mai... ei bine... mai de cameră?

– Știi că prefer canapeaua pentru genul ăsta de lucruri, inimioară. Așează-te puțin lîngă mine și să vedem ce părere ai de camera de zi.

Camera de zi se găsea la etajul inferior, și numai două nivele, garajul și lăptăria, o despărțeau de sol. Era o cameră frumoasă și spațioasă, cu o canapea superbă în mijlocul ei și cu ferestre înalte ce se deschideau către o priveliște plăcută și către îndepărtata cupolă a orașului.

Se așezară pe acest divan voluptuos și, asociațiile de idei fiind ceea ce erau, începură să se mîngîie. După un timp oarecare, Tracey căută pe podea și smulse o telecomandă manuală ce fusese conectată în perete.

– De aici, putem controla timpul pe care-l dorim, Fifi, fără să ne mai deplasăm! Spune-mi clipa pe care ți-o dorești, și ne vom întoarce la ea.

– Dacă te gîndești și tu la ceea ce mă gîndesc eu, am face bine să nu ne întoarcem mai mult de zece luni, pentru că înainte nu eram căsătoriți încă.

– Haide, haide, doamnă Fevertrees, o să devenim rușinoși? Înainte de căsătoria noastră nu-ți făceai atîtea griji!

– Ba da, îmi făceam! Dar poate mai multe griji îmi făceam după, decît pe moment, cînd mă lăsam puțin purtată de evenimente.

El îi mîngîie cu tandrețe părul atît de frumos.

– Vrei să-ți spun ce-aș vrea să încerc, odată? Să mă întorc la timpul cînd tu aveai doisprezece ani. Trebuie să fi fost o fetiță foarte sexi și aș vrea tare mult să mă conving. Ce zici de asta?

Ea tocmai vroia să protesteze dar imaginația o împiedică.

– Am putea să ne întoarcem în fragedă copilărie!

– Bravo! Știi că am un mic complex Lolita...

– Tracey! Trebuie să fim prudenți, dacă nu, în agitația noastră riscăm să depășim ziua propriei nașteri și să ne trezim protoplasme sau mai știu eu ce!

– Draga mea, citești prea multe broșurici! Cînd vom obține îndeajuns de multă presiune pentru a ne depăși data propriei nașteri, vom pătrunde doar în conștiința celor mai apropiați predecesori de același sex, tu în a mamei tale, eu în a tatălui meu, și apoi ale bunicilor noastre și ale bunicilor noștri. Nu cred că presiunea temporală a uzinei din Rouseville să ne permită să mergem mai mult înapoi.

Apoi conversația lăsă loc altor jocuri, pînă în clipa în care Fifi murmură cu o voce gînditoare:

– Ce invenție cerească, timpul! Știi? Chiar și atunci cînd vom fi bătrîni și cenușii și infirmi, vom putea să ne întoarcem să ne amuzăm, să ne regăsim tinerețea. Ne vom potrivi întoarcerea la exact această clipă, vrei?

– Mmmm-mm, spuse el.

Sentimentul acesta era împărtășit de tot universul.

În seara aceea au avut la cină un homar sintetic enorm. Dar Fifi, atît de agitată de faptul că avea în sfîrșit cronoschimbătorul codificase o compoziție puțin incorectă – ea se jură că exista o greșeală de tipar în cartea de bucate pe care o programase în ordinatorul de bucătărie – astfel încît meniul nu era foarte reușit. Așa că reglară timpul pentru ziua, de acum doi ani, cînd mîncaseră cel mai bun homar din întreaga lor viață, la puțin timp după ce se cunoscuseră. Gustul pe care și-l reamintiră făcu să dispară dezamăgirea provocată de cel actual.

În timp ce luau masa, presiunea temporală se opri.

Nu se auzi nici un sunet. La exterior totul era la fel. Dar în minţile lor, se simţeau purtaţi ca de un vîrtej, de la o zi la alta, întocmai unor frunze moarte pe care vîntul le poartă peste cîmp. Se perindară mai multe clipe în care luaseră masa, homarul provocîndu-le greaţă atunci cînd au avut impresia că mănîncă, pe rînd, curcan, brînză, vînat, şarlote cu rom, budincă, îngheţată de vanille şi fulgi de ovăz. Preţ de mai multe minute demente, rămaseră aşezaţi la masă, împietriţi, în vreme ce sute de gusturi diferite li se perindau peste papilele gustative. Tracey sări în picioare scoţînd un răcnet şi se repezi să întrerupă fluxul temporal de la contorul din apropierea uşii.

– S-a stricat ceva! blestemă el. Imbecilul ăsta de Smith! O să-l sun imediat! O să-l omor!

Dar cînd faţa lui Smith apăru la suprafaţă în video-cisternă, aceasta era mai impasibilă ca niciodată.

– Nu este vina mea, domnule Fevertrees. De fapt, tocmai m-a sunat unul din oamenii mei ca să mă anunţe că sînt probleme la uzina temporală din Rouseville, chiar acolo unde conducta dumneavoastră se branşează la conducta principală. Gazul temporal se scurge pe undeva. V-am spus chiar azi dimineaţă că au nişte mici probleme acolo. Vă sfătuiesc să vă duceţi să vă culcaţi, domnule Fevertrees. Duceţi-vă să vă culcaţi, iar mîine dimineaţă totul va fi în mod sigur reparat.

– Să ne culcăm! Cum îndrăzneşte să ne spună să ne ducem să ne culcăm! se răsti Fifi. Ce sugestie imorală! Omul ăsta ne ascunde ceva. Pariez că a conectat greşit şmecheriile lui şi încearcă s-o scalde cu povestea asta cu scurgerea la uzină!

– Ne este uşor să verificăm. Haide, vom vedea care este situaţia.

Luară ascensorul pentru a coborî la parter şi acolo urcară în vehiculul lor terestru. Oamenii din oraşe îşi băteau joc de aceste hovercrafturi cu roţi, care aminteau în mod curios de automobilele Antichităţii, dar nu era nici o îndoială că ele erau indispensabile în afara cupolelor, acolo unde nu exista sistem public de transport gratuit.

Porţile se deschiseră şi ieşiră rulînd, apoi decolînd aproape imediat pentru a pluti la cincizeci de centimetri de sol. Rouseville se găsea situată pe o micuţă colină iar uzina se afla de partea cealaltă. Dar cînd tocmai începuseră să zărească primele case, se produse un incident bizar.

Peste tot domnea calmul şi cu toate acestea vehiculul terestru începu să se zguduie îngrozitor. Fifi se trezi aruncată în toate părţile şi o clipă mai tîrziu vehiculul se opri într-un tufiş. Tracey sări jos spunînd:

– Fir-ar să fie, sînt grele rău chestiile astea. Într-o zi o să trebuiască să învăţ să le conduc.

– Nu mă ajuţi să ies de aici, Tracey?

– Haida-de, sînt prea mare să mă joc cu fetiţele.

– Dar trebuie să mă ajuţi! Mi-am pierdut păpuşa!

– Nici măcar n-ai avut vreo păpuşă.

Ştii ce? La naiba!

El fugi peste cîmp şi ea fu nevoită să-l urmeze, strigîndu-l. Era într-adevăr foarte greu, cu un creier de copil, să controlezi corpul greu şi neîndemînatic al unui adult.

Îşi regăsi soţul, aşezat în mijlocul drumului spre Rouseville, dînd din mîini şi din picioare. Văzînd-o, izbuni în rîs:

– Tracy poate merge cu piciorușele sale!

După cîteva minute reuşiră să plece din nou, pe jos: era destul de dureros pentru Fifi a cărei mamă şchiopătase la bătrîneţe. Împreună, se tîrîră cu greutate, doi tineri ce se mişcau ca doi bătrîni. Cînd pătrunseră în micuţul sat fără cupolă dădură pe străzi peste majoritatea locuitorilor, care exemplificau caracteristicile întregului spectru al vîrstelor omeneşti, de la gînguretile bebeluşilor pînă la vorbele fără şir ale senilităţii. În mod evident, la uzină se produsese un accident grav.

După zece minute şi cîteva generaţii, ajunseră în faţa grilajului. Smith era acolo, chiar sub panoul imens al Regiei Centrale a Timpului. Nu l-au recunoscut; purta o mască de gaz temporal care scuipa momente trecute.

– Mă aşteptam să vă văd! exclamă el. Nu m-aţi crezut, ai? Ei bine, vă sfătuiesc să mă însoţiţi, şi veţi vedea singuri. Scurgerea s-a transformat în gheizer, robinetele n-au rezistat presiunii şi au cedat. Cred că înainte de a putea măcar să începem reparaţiile va trebui să evacuăm toată regiunea. Cînd el tocmai îi lăsa să treacă prin deschizătura din grilaj, Tracey spuse:

– Sper că nu este un sabotaj al bolşevicilor!

– Bolşe... cum?

– Bolşevicilor. Mîna ruşilor. Presupun că uzina este secretă?

Smith se uită la el, complet zăpăcit.

– Nu vă simţiţi bine, domnule Fevertrees? Rusia are gazul temporal de tot atît timp de cînd îl avem şi noi. N-aţi fost anul trecut, în călătorie de nuntă, la Odessa?

– Închipuiţi-vă că anul trecut eram în războiul din Coreea.

– Din Coreea?

Cu un urlet pulemic de sirenă, o formă neagră deasupra căreia clipeau intermitent faruri roşii, aterizâ în curtea uzinei. Era o maşină de pompieri, din oraş, condusă de un robot, echipajul său uman sărind din ea, în mijlocul celei mai nebuneşti zăpăceli, mai înainte ce cei răspunzători de acest lucru să le poată pune la dispoziţie măşti antigaz temporal, astfel încît un tînăr se întinse pe jos plîngînd că trebuie să i se schimbe scutecele. Dar pompierii nu aveau de stins nici un incendiu, aici nu era uzina şi satul, suflînd în cele patru zări, purtînd pe răsuflarea sa ce ucidea moliile, generaţii inimaginabile şi uitate.

– Haideţi să mergem să vedem ce se întîmplă, spuse Smith. Decît să stăm aici fără să facem nimic, la fel de bine am putea merge acasă să bem ceva.

– Sînteţi un tînăr fără pic de minte, dacă gîndiţi ceea ce cred eu, spuse Fifi, cu o voce aspră de doamnă în vîrstă. Cea mai mare parte a alcoolului pe care-l găseşti astăzi este contrafăcut şi impropriu consumării... şi orice-ar fi, eu consider că trebuie să-l sprijinim pe Preşedintele nostru în încercarea sa lăudabilă de a pune capăt alcoolismului, nu-i aşa, Tracey dragule?

Dar Tracey era pierdut în ciudate amintiri aberante, şi pe deasupra mai fluiera şi "La Paloma".

Clătinîndu-se, îl urmară pe Smith în clădire, acolo fiind interpelaţi de doi poliţişti. În clipa aceea, apăru un bărbat grăsuţ într-un costum sobru, care se adresă unuia dintre poliţişti, vorbindu-i prin masca de gaz. Smith îl strigă şi se îmbrăţişară ca nişte fraţi. Ceea ce şi erau de fapt. Clayball Smith îi conduse în uzină, luînd-o în mod galant pe Fifi de braţ, ceea ce, pentru a dezvălui drama sa personală, era tot ce obţinuse vreodată de la o fată frumoasă.

- N-ar fi trebuit să fim prezentaţi în mod corect acestui domn, Tracey? îi şuşoti Fifi soţului său.

– Ridicol, draga mea. Trebuie să uităm de etichetă atunci cînd pătrundem într-unul din aceste temple ale industriei.

În vreme ce vorbea, Tracey părea să mîngîie nişte favoriţi imaginari.

În uzina temporală domnea haosul. Acum se putea constata amploarea dezastrului. Nişte lucrători scoteau la suprafaţă, din excavaţia unde se produsese explozia temporală, primii mineri; unul dintre aceşti nefericiţi înjura fără tragere de inimă şi îl făcea responsabil de această îngrozitoare dramă pe regele George al III-lea.

Întreaga industrie temporală era încă în formare. Numai cu zece ani în urmă, primul dintre subtereştri, făcînd cercetări mult sub scoarţa terestră, descoperise pungile de timp. Această noutate provoca încă mirarea tuturor, iar cercetările erau relativ la început.

Dar marile trusturi puseseră mîna pe afacere, şi cu generozitatea lor obişnuită, avuseseră grijă ca toată lumea care plătea un preţ gras, să aibă partea ei de timp. În prezent, în industria temporală era investit mai mult capital decît în oricare altă industrie din întreaga lume. Chiar şi într-un sătuc, cum era Rouseville, uzina valora milioane. Şi iată că aceasta căzuse în pană.

– Este teribil de periculos, spuse Clayball. Nu trebuie să rămînem aici.

Acesta urla în masca sa de gaz pentru a se putea face auzit. Zgomotul era asurzitor, mai ales de cînd un ziarist de lîngă ei îşi începuse reportajul către naţiune.

Răspunzînd unei întrebări pusă de fratele său, Clayball strigă:

– Nu, este mai mult decît o scurgere la conducta principală. Asta e ce-am transmis noi pentru a calma spiritele. Băieţii noştri grozavi, acolo în groapă, au găsit o nouă pungă de timp, un filon considerabil care se răspîndeşte peste

tot. Este imposibil de astupatl Mai înainte ca noi să ne dăm seama ce nu-i în regulă, jumătate din oamenii noștri se întorseseră la cucerirea Normandiei.

Cu un gest teatral le arătă solul pavat.

Fifi nu înțelegea absolut nimic din tot ceea ce spunea el. De cînd plecase din Plymouth, rătăcea, și nu numai la figurat. Era și-așa destul de neplăcut să fii soție de pribeag, iar această Lume Nouă nu-i plăcea de loc. Acum era incapabilă să înțeleagă cum energiile imense ale tehnologiei moderne puteau da peste cap întregul timp al unei planete.

În starea actuală, ea nu putea ști că iluziile gheizerului temporal se răspîndeau deja pe tot continentul. Aproape toți sateliții de comunicații care se roteau în jurul lumii, difuzau reportaje, mai mult sau mai puțin exacte, de la locul catastrofei, legate de evenimentele pe care aceasta le provoca, în vreme ce ascultătorii stupefiați se scufundau, dintr-o generație într-alta, asemenea unor oameni prinși între nămeți fără fund.

Din aceste depozite provenea timpul pe care sistemul de canalizare îl furniza milioanelor și milioanelor de cămine din lumea întreagă. Unii experți calculaseră deja că la actualul nivel de consum, toate filoanele temporale vor fi epuizate în două sute de ani. Din fericire alți experți lucrau deja pentru punerea la punct a unui timp sintetic. Luna trecută micul grup de cercetători de la Time Pen Inc. din Ink. Penn., anunțase izolarea unei molecule mai lente cu două minute față de toate celelalte molecule cunoscute de savanți, și sperau ca în curînd să poată izola și alte molecule.

O ambulanță se opri derapînd, urmată imediat de o alta. Archibald Smith vru să-l dea la o parte pe Tracey care se găsea în drumul lor.

– Hei, țărănoiule! Jos mîinile! strigă Tracey încercînd să scoată din teacă o sabie imaginară.

Între timp, infirmierii săreau deja din vehiculele lor, iar poliția evacua sectorul.

– Îi vor scoate la suprafață pe curajoșii noștri terranauți! urlă Clayball.

Gălăgia era atît de mare încît de-abia putea fi auzit. Peste tot erau oameni cu măști, și ici-colo se zărea silueta zveltă a cîte unei infirmiere mascate. Erau aduse provizii de oxigen și de supă, erau instalate proiectoare îndreptate către deschizătura pătrată a tunelului de inspecție. Oamenii în combinezoane galbene coborau în groapă, comunicînd între ei prin radiouri-brățară. Dispărură. Timp de cîteva clipe, o tăcere respectuoasă se lăsă peste clădiri și păru să se transmită și mulțimii neliniștite de afară.

Aceste clipe se prelungiră, deveniră minute și cacofonia reîncepu. Sosiră alți bărbați cu fețe întunecate și comentatorii fură împinși mai departe, în afara zonei.

– Dulce prieten, pe răsuflarea lui Dumnezeu, eu am mare dorință ca noi să plecăm de aici murmură Fifi, strîngîndu-și cu o mînă tremurătoare mantia în jurul gîtului. În locurile acestea, a mea neplăcere este mare!

În sfîrșit, în jurul gropii se observă o activitate febrilă. Oameni plini de transpirație urcară pe frînghii. A fost ridicat primul terranaut, îmbrăcat în uniforma neagră a funcției sale. Capul i se clătina, masca îi fusese smulsă, dar el lupta cu curaj pentru a-și recăpăta cunoștința. Peste buzele sale golite de sînge trecu chiar umbra unui zîmbet și își mișcă mîna către camerele de luat vederi. Din rîndurile persoanelor prezente se ridicară ovații.

Aparținea acelei rase de oameni neînfricați ce se scufundau în oceanele necunoscute de gaz temporal, situate sub scoarța terestră, și care-și riscau viața pentru a aduce din necunoscut o bucățică de cunoaștere, împingînd din ce în ce mai departe limitele științei, necunoscuți, anonimi, niciodată onorați decît de luminile constante ale publicității.

Asul comentatorilor își croise drum cu coatele prin mulțime pentru a ajunge la terranaut și acum încerca să-i ia un interviu, ținîndu-i microfonul la gură în vreme ce fața epuizată a eroului trecea prin fața ochilor incredului a miliarde de spectatori.

– Acolo jos... este infernul... Dinozauri și puii lor, gîfîi el mai înainte de a fi împins în prima ambulanță. Acolo, la fundul gazului. Cirezi întregi, vorace... Doar cîteva zeci de metri încă și am fi găsit... am fi atins geneza... lumii...

Altceva nu s-a mai putut auzi. Acum, noile întăriri ale poliției evacuau clădirile, îndepărtînd toate persoanele care nu aveau nimic de făcut aici, mai înainte ca ceilalți terranauți să fie ridicați la suprafață, cu toate că încă nu se vedea capsula terestră. Atunci cînd cordonul oamenilor înarmați se apropie, Fifi și Tracey o luară la fugă. Nu mai rezistau, nu mai înțelegeau. Se repeziră către poartă, fără să le pese de strigătele celor doi Smith, mascați. În vreme ce fugeau în noapte, marele jet invizibil al gheizerului temporal îi domina, și continua să țîșnească, vărsînd peste lumea întreagă o soartă funestă.

Se opriră pentru o clipă, la adăpostul unui gard viu, ca să-și tragă sufletul. Din cînd în cînd, unul dintre ei scîncea ca o fetiță, iar celălalt gemea ca un bătrîn. Între timp, respirau zgomotos.

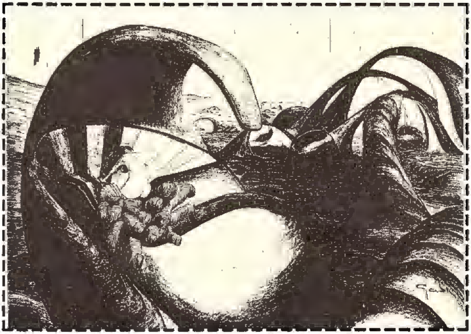

Grafică - Gabriel Ungureanu - Vîlcea

Începea să mijească de ziuă cînd se îmbărbătară și porniră pe drumul principal, mergînd pe la marginea lanurilor.

Nu erau singuri. Locuitorii satului fugeau și ei, abandonîndu-și căminele care le erau acum străine, care le depășeau înțelegerea lor limitată. În vreme ce rupea o cracă dintr-un copăcel pentru a-și face o măciucă, Tracey, cu sprîncenele încruntate, îl urmări cu privirea.

Împreună, bărbatul și femeia lui, urcară panta, îndreptîndu-se spre pustiu ca și restul omenirii, cu siluetele lor greoaie și aplecate iluminate de primele raze ale soarelui.

– Ugh glumph hum herm morm glug humk, mormăi femeia.

Ceea ce, în traducere liberă din vechea limbă a oamenilor primitivi din Epoca de Piatră, înseamnă:

– De ce dracu trebuie ca asta să i se întîmple omenirii de fiecare dată cînd este pe punctul de a se întoarce la nenorocita aia de civilizație?

Traducere - Sorin CASAPU

Aurelius BELEI

SILVOMACUL

Ţişni fericit,

Venise, în sfîrşit, clipa cea mare şi pentru el.

Misiunea!

Pe muchiile perfecte i se reflectau, derulîndu-se cu repeziciune, pete luminoase, puncte şi linii de foc, corpuri cereşti pe lîngă care trece în goana-i superluminică. Necontenită.

Se apropia. Senzorii zăriseră matricea radioactivă. Întinsă ca o pecingine uriaşă în toate părţile pe faţa planetei, asemenea unui far etern şi imuabil chemînd doar stelele. Şi Salvatorii.

Intră cu toată viteza, pe verticală, înşurubîndu-se nebuneşte în atmosfera planetei invadată de crepusculul asfinţitului. Simţi cum se desface arzînd, se dezagregă, umplînd dureros parcă întreg Universul, trecînd pentru scurt timp într-o lume neştiută, a nimănui, cvasiagonică, apoi, deveni din nou conştient de coexistenţa sa normală şi izbi în plin solul nisipos afundîndu-se adînc în scoarţa cristalină, extrem de dură, de deasupra pulberilor radioactive. O explozie ca un ţipăt infernal. Fusese un ţipăt ce săgetase totul. Cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos...

Zăcu cîteva clipe în nemişcare, şocul impactului îl afectase puţin dar nu destul de grav. Apoi se roti încet şi, scăpat din unghiul în care se înfipsese, descrise rapid o mişcare spiralată ieşind cu greu, dar încrezător, din masa densă a dunei, la suprafaţă, dînd piept cu soarele ce rînjea ucigător.

Nisip, nisip, nimic altceva decît nisip translucid.

Nimic neobişnuit. Nimic straniu.

Forţa voit indestructibilă de titan i se cam scorojise pe la colţurile muchiilor arse, însă totul era în regulă. În perfectă stare de funcţionare. Aşteptă cîteva clipe pînă ce nivelul radiaţiei atinse plafonul minim acceptat şi pelicula energetică ce-l capitonase de-a lungul călătoriei, în deplină concordanţă cu etapele misiunii, cedă, risipindu-se în valuri fragile de electroni. Dintr-o dată rămas fără sprijinul forţei de siguranţă, învelişul metalic protector plezni dezvelindu-i muchiile perfecte, argintii.

Cubic, ca un straniu sîmbure geometric, emanînd o frumuseţe aparte, acolo pe oceanul de nisip, părea o strălucitoare bijuterie lucrată în jad argintiu. Părea.

Fluxul solar intens îl bucura căci fiori voluptuoşi, de pace calmă, îi cutreierau plăcut prin unghere neştiute stîrnindu-i reflexele încorsetate în cipurile vegetale. Declanşă. Imediat feţele laterale începură să se întunece, deveniră mate, pete sinistre, negre, alunecîndu-i circular de-a lungul muchiilor. Totul în timp ce fascicule înguste dar proporţionale de ultrasunete, ţîşnite din centrul petelor mişcătoare, baleiau continuu, purificînd zona de contact pe care urma să-şi desfăşoare Misiunea. Un şirag segmentat de arc strîns telescopă, cu grijă, afară, prin una din feţe, blocîndu-se deasupra nisipului încins. Cristalele luminoase din vîrf executară ultimul control tehnic de verificare. Scanere modulare îi umpleau circuitele cu informaţii, coduri ciudate şi imagini spaţial-sferice ale foarte importantului şi necesarului punct de implantare. Aproape instantaneu selecţia automată îi afişă bucuria; raport pozitiv!

Calmă, suprafaţa planetei strălucea cu irizaţii ultramarine.

În curînd avea să se întunece şi dispariţia sursei solare de energie îi bloca funcţionarea. Era vital să se grăbească.

Modulele ţiuiră asurzitor şi feţele toate, redevenite între timp argintii, se pliară axial, într-o fantă de oţel-titan mascată de incrustaţiile sensibile ale nervurilor ce-i pulsau nerăbdătoare. Cîteva discuri aurii, bombate unghiular, amintind

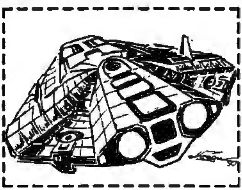

parcă de o constelaţie străină şi îndepărtată se desfăcură în arcuri largi, înfigîndu-se precaute în masa translucidă a dunei, la capătul unor tije cromate. Fantastic de repede reactivii sofisticaţi ai tijelor culeseră, filtrînd structura acidă, toxică, puternic electrizată a solului şi-i trimiseră hrănitoarele elemente metalice risipite din belşug prin pulberea silicoasă. Încet, dar sigur, un lujer verde începu să urce viguros spre cer, purtînd în vîrf un ovoid transparent, fragil, plin de axe şi cilindri mişcători, ce părea să fie un mecanism de control şi supraveghere. De fapt, indestructibilul complexit inimă-creier.

Simţea cum adevărata esenţă a fericirii, fenomen necunoscut pînă atunci, i se alătură înfiorătoare, înfăşîndu-l ca pe un nou născut în miresme liniştite şi limpezi, pătrunzîndu-i excepţional de direct printre sistemele etanşe, module şi circuite, sondîndu-i şi sporindu-i într-un fel deosebit de plăcut încrederea în sine. În Misiune.

Vrejuri fine de oţel începuseră să dea tîrcoale lujerului falnic, dar la mică distanţă, înconjurîndu-l metodic, fără a îndrăzni parcă să se aşeze vreodată, aureolînd numai prin răsucirea lor metalică, puţin sforţată, pe traiectorii imprevizibile, dar atît de fascinante, baza octogonal-piramidală a trunchiului.

Şi peste toate trona acea eternă senzaţie de mulţumire interioară ce îi amplifica necontenit dorinţa. De a reuşi. De a învinge.

Dezvoltarea continua vertiginos. În acest prim stadiu, ovoidul cristalin din vîrf lăsă să atîrne în trepte eliptice, de jur împrejur, fastuoşi franjuri lungi şi subţiri, aidoma unor delicate evantaie de mătase străvezie. În acelaşi timp, din spinii cruzi, roz-violacei, a trei mici rozete emisferice apărute la baza cărnoasă a tulpinii, picurară stropi minusculi, opalescenţi, peste încrengătura de crom lucitor prin care filamente organice şi capilare sintetice îi duc la îndeplinire planul atît de măreţ. Al Misiunii. Receptorii specializaţi tresăriră în spasme scurte la atingerea ploii lăptoase, autohrănitoare şi dintr-o dată vrejul îşi opri ascensiunea maiestuoasă, vibră tensionat, ca o încordare electrizată, demascînd astfel schimbările ce-i marcau profund structura şi, bineînţeles, viitoarea existenţă. Din dominant circulară, forma secţiunii sale transversale deveni în curînd elipsoidală presărată cu nenumărate pete, ce păreau să oglindească nuanţa nisipului, pete din care începură încet, apoi din ce în ce mai rapid, să irumpă nervos muguri albaştri umezi, strălucind straniu în lumina asfinţitului. Nervuri extrem de fragile se desfăceau în filigrame plasticate, înţesate de dantelăriile ameţitoare ale microcircuitelor din aur pur. Plăcile înmugurite se sudară automat, în momentul atingerii una cu alta, îmbrăcîndu-i elegant verdele tulpinii cu o platoşă de consistenţa gelatinei. Fremătînd ermetic, de satisfacţie interioară, complexitul cernu din franjurii-evantai o pulbere fină, roşiatică, cu iz puternic de acid uleios, peste mantia protectoare ce-şi definitivase stadiul de înmugurire. Mănunchiurile de fibre elastice ale mantiei se colorară instantaneu în fermecătoare şi nemaivăzute nuanţe sîngerii, împrumutînd printr-un foşnet aproape armonic o duritate cornoasă, înnobilate astfel de o forţă magică. Neştiută decît de ultraperfecţionatele programe biotechnice implantate, adînc la naştere, în măduva-i multioperaţională de tuburi electronice extraplat laminate.

Soarele-şi terminase rondul, luceafărul acelui sistem solar pîlpîia, indecis, între orizont şi zenit, însă celulele detectorilor ţîşniră neliniştite afară, adulmecînd. Cerul îi apăsa inospitalier trupul. Presiunea crescu îngrijorător de mult, încît cîteva tije de siguranţă fură nevoite să culiseze de-a lungul firului tulpinal consolidîndu-l protectoare. Ceva ca o răsuflare puturoasă, saturată de mizerie cenuşie, îşi făcu brusc simţită prezenţa, întunecînd cerul. Aburi de teamă îl asaltară dintr-odată chinuitori, în efluvii decimante.

Începu să plouă. Picături mărunte şi grele de ploaie acidă. Necruţătoare. Nisipul se umezise lugubru, metamorfozîndu-se încetul cu încetul într-o mîzgă ciudată, cleioasă, brăzdată de pîrîiaşe ce sfîrîiau zgomotos. O negură sulfuroasă porni să-l atace, sufocîndu-l, iar ploaia continua să verse nemiloasa otravă.

Vuietul dureros, de alarmă, al dispozitivelor de suprasecuritate sparse monotonia ucigătoare a ploii. Picăturile săpaseră adînc în zonele neprotejate fisurîndu-i lejer valvele reactorului de echilibrare organică. Se strecurară apoi prelingîndu-se printre rezervele inatacabile de cipuri criogenizate, dizolvînd nesăţioase tot ce întîlneau în cale. Seturi întregi de nervuri solare, cablaje pentru condensare moleculară, structurile autonome ale mugurilor-fagure... Supraîncălzite, două scanere îi plezniră, împrăştiind cioburi şi filamente schilodite peste ramele hidos topite ale culisoarelor. Durerea îl sufoca, toropindu-l, blocîndu-i reacţiile fireşti. Ale instinctului de supravieţuire. Dezastrul continua dezarmant, clipă de clipă, ca un coşmar oribil, ca o boală ce-i apăruse, iată, în chip de dorinţă necunoscută, necercetată.

Planeta sub învelişul ei de nisip translucid păruse cufundată adînc în somn agonic, chemător. Bănuise corect că viaţa ei s-a stins în pîlpîiri atomice, dar se înşelase amarnic lăsînd în desfăşurare codul standard al Misiunii. De milenii trufia planetei dormea îngropată-n oceanul de nisip ignorînd şi desfiinţînd posibilii intruşi. Iar el cochetase inconştient cu viclenia ei, devenise vulnerabil şi pierduse. O luptă doar, căci războiul era încă departe de a fi încheiat.

Totuşi teama-l înlănţuise, subjugîndu-l groaznic.

Însă, deodată, stîrnite probabil de durerea nedreaptă ce-i ardea ingrozitor măruntaiele, îi răsăriră pe circuitele neafectate ale ovoidului imagini cutremurătoare. Atît de adevărate pentru el... Codri impunători împînzind planete de vis, bătrînii falnici din prima generaţie urcînd spre cer frunţi semeţe şi foşnet mare de viaţă!

Simţi undeva înăuntru un declic. Devenise lucid.

Nu! Nu va ceda. Cu nici un preţ. poate că tocmai ploaia asta nenorocită, neaşteptată, îi era proba de forţă, de luptă cu propria-i demnitate sufocată acum de teamă iraţională. Nu trebuia să cedeze, să piardă. Misiunea era totul!

Extrem de hotărît, trimise simultane mesaje-comandă spre toate grupurile operaţionale. Imediat sute de senzori fixară, blocind ermetic, fantele de ecluziune vegetală ale depozitelor germinale, acceleratoarele fură puse în funcţiune iar cîmpurile de forţă electromagnetice declanşară rapid sistemul dinamic recuperator. Scrişnete înfiorătoare şi crude îl zguduiră oribil, purificîndu-i viscerele schimonosite de arsuri grave. Conştient fiind de faptul că era marcat de crize de frică galopantă, în care intrase din cauza procentajului mare de panică acută infiltrată neuronal, porni filtrele psiho-absorbante.

La fel de iute precum apăruse, ploaia încetă şi norii se risipiră.

Pompe delicate, proaspăt peliculizate anti-acid, işi făcuseră apariţia din reactorul de urgenţă îndepărtind discret şi eficient mizeria, curăţată în prealabil de lamele răzuitoarelor verticale, în cavităţile de incinerare, apoi porni, parcă ceva mai liniştit, procesul de dezintegrare şi refolosire a resturilor.

Cînd totul fu gata urmări raportul general provizoriu. Acidul fusese destul de puternic şi foarte toxic, blocurile intermediare dispăruseră complet, însă majoritatea sistemelor protejate de aliaje organice nu înregistraseră defecţiuni prea mari. Doar fibrele suturii complexit-sistem primordial suferiseră vătămări ceva mai grave. În zona acestui defect îi apăru o deformare a reţelei ionilor de carbon şi o modulare excesivă a distribuţiei electronice. Remedierea necesita multă. foarte multă energie. Însă soarele cutreiera bezmetic prin alte părţi, risipindu-şi aiurea fluxul, atît de necesar lui.

În afara sa liniştea se arcuia cristalină sub acoperişul înalt al nopţii, tremurător de stele. Ploaia se infiltrase deja, nisipul îşi recăpăta treptat aspectul normal...

Era îngrijorat.

Fragila-i fiinţă pretindea acum un nou mod de dezvoltare, mult mai pretenţios, cu un metabolism foarte intens şi clădit pe o structură deosebit de rezistentă la atacul ploii.

Se resemnă sfîrşit, pregătindu-se de aşteptare.

Din sufocant şi greoi, cerul devenise uşor şi transparent. Haoticul efect de retransmisie a valurilor radioactive emanate în cursul zilei.

Noaptea înveşmîntase deşertul într-o pace desăvîrşită.

Ca şi el, planeta distrusă, pustie, înecată în tăcere şi neființă, sub spectul unor astre emanînd doar răceala distantă, parcă ar fi urlat de singurătate. Acum însă el se odihnea, împreună cu ea, cu o oarecare perfidie conştientă, folosind la maximum aceste clipe de răgaz pînă la noua sa încleştare cu soarele.

Treptat, fulgerînd gînduri ciudate, de adînci înţelesuri, trecu în profunzime. Era conştient că trăieşte un alt element. Un arc de esenţă pură şi transparentă a vieţii. Ştia că se suprapune altor unităţi de măsură. Acum are timpul lui, de neînţeles, de nepătruns nici măcar pentru vrăjmăşia făţişă a planetei. Toţi se adaptaseră. De-a lungul a milioane de eoni, ai săi supravieţuiseră doar adaptîndu-se. Aveau

Gabriel Ungureanu

obiceiurile lor. Un mod de a fi aparte. Viaţa întotdeauna merge înainte, aşa îşi marcaseră voinţa. Susţinuţi mereu de o ambiţie foarte mare erau capabili de eforturi prelungite pentru a obţine ceea ce vor. Îndeplinirea Misiunii! Grăunţele care nu au cutezat a răsări, putrezesc – glăsuiau pline de adevăr transmisiile bătrînilor, în lungile nopţi polare din capătul galaxiei.

Dintr-o stea de deasupra fulgerau limbi de foc, ca toţi atîţia colţi pregătiţi parcă să-l pătrundă, sfîrtecînd trupul schilodit, iar el dormea şi somnul, dincolo de durerile înecate în gînduri profunde, arăta a înfrîngere. Dar o înfrîngere aparentă.

Spre dimineaţă roua plouă calmă peste el celuri străvezii, continue.

Scuturat de spasme, vibră grav. Găsise! Firescul, da! Asta era. Fiecare işi are firescul său. Acesta are valenţă de lege pentru că firescul nu poate fi schimbat, ci doar înnobilat, şlefuit, dar în primul rînd trebuie să se ţină seama de el. Aşa cum în întreg Universul toate antagonismele sînt complementare, aşa şi el va supravieţui doar modelîndu-şi fiinţa după puterea şi armele duşmanului. Ploaia.

Smaraldul zorilor sfîşie nemărginirea şi oceanul de nisip deveni atît de verde încît părea că întreg cerul se prelinsese în dune printr-un miracol incredibil.

Cuplă pe randament maxim, plin de încredere deplină, generatoarele a căror impulsuri şi energii regenerative erau necesar să fie simţite de către toate grupurile operaţionale. Imediat diverse reacţii şi fluxuri binare plutiră, în avalanşe binefăcătoare, spre ovoid. Tijele nutritive ce supravieţuiseră cu brio atacului acid trecură conştiincioase la treabă, inversînd părţi din complicatele procese ale chimiosintezei vitale. Limfa bioactivă, sîngele-hrană a proaspetelor reţele capilare ceramice, îi alunecă acum prin canale minuscule, speciale, în lungul lanţului hidramatic, fără pierdere de energie, în sus, la ţesuturile ce-şi începuseră implantarea în fibrele viguroase ale complexitului. Folosea din plin polimerizarea şi conducţia pseudoelectrică, de condensare, pentru a crea cablaje biologice la nivel molecular. Pe linia delicată a catalizatorilor-program ai reactorului de urgenţă recondiţionarea organică lucra şi ea, din greu, încontracronometru cu celelalte blocuri ce zumzăiau harnice, sfidînd parcă rînjetul timp al soarelui ce rămăsese agăţat de cer, la marginea orizontului vălurit de dunele translucide. Peste zonele afectate ale tulpinii, prin care se zăreau filamentele moarte ale tijelor cromate ciupite grosolan de picăturile perforante ale ploii, îşi peliculiză un fluid plumburiu, energostimulator, încărcat de filamente organice, ce deveni fără probleme un scut, aidoma unei epiderme protectoare bogată în siliconi şi latex, mînjită de-un strat puternic anti-acid. pompe suprasolicitate îi pulsau continuu în trupul complet transformat substanţe noi, sintetizate, în multiple straturi nutritive. De-a lungul epidermei tulpinale apăruseră mici frunzuliţe filamentoase, lungi, dispuse palmar de-a lungul peţiolurilor oţeloase, apoi se desfăcură fremătătoare, ca în urma unei adieri străine. Acum aspectul îi era complet altul. Tulpina înmuguri, de la baza nichelată pe care creşteau, dezvoltîndu-se, colonii de licheni captatori de acid. În zeci de vrejuri subţiri ce-n scurt timp se ramificară şi uniră, fulgerător de repede, deasupra ovoidului, protejîndu-l ca-ntr-un manşon vegetal,într-o superbă reţea de fibre metalice şi folii ceramice lucitoare. Celulele vegetale filtrară în locaşurile de ecluziune şi printr-un amestec de sunete ascuţite, de răzuire intensă cobalt-crom, se revărsară vaporoase şi pline de graţie, împînzind scheletul schematizat al coroanei. Apoi treptat trunchiul se îngroşa. Se definitiva. Ascunse de scutul ligamentelor platinate, vene inoxidabile, încărcate abundent de cleiul cipurilor-mucus, îi îmbrăţişau spiralat teflonul şi policlorura de vinil a măduvei silicoase. Capetele de cristal ale elasticelor culisoare lemnoase fură împînzite strîns de foşnăiala organică a circuitelor de bioplast, vis-a-vis de forfota neîntreruptă, din vîrf, a nervurilor vegetale peste titaniul lamelar expus spaţial între coroană şi complexit. Şi cînd totul păru terminat, dintr-o fantă a complexitului se înălţă, pe fire submicronice de argint, un jet ce-l împroşca cu o umoare apoasă, poleindu-i suprastructurile cromate ale bazei în pelicule de lianţi organici, peste care puterea nemiloasă a soarelui zăcea inutilă.

În sfîrşit, pe deplin mulţumit, opri blocurile operaţionale supraîncălzite ce-l slujiseră credincioase şi ascultă fericit. Doar bîzîitul sistemului nutritiv se mai auzea. În rest totul funcţiona acum lejer la limita normală de existenţă.

Reuşise! Se simţea oarecum mîndru. Nu cedase, nu dăduse nici un pas înapoi. Avusese cutezanţa, înzecită de ambiţie, de a răsări şi reuşise.

Dar Misiunea abia acum începea.

În jurul lui, sfidîndu-l parcă ostentativ şi direct, cerul încremenit, nisipul, soarele ce ardea nemilos... Ploaia însă îi devenise fără să vrea prietenul cel mai bun.

Fremătă de satisfacţie deplină. Dacă nu se va întîmpla nimic, va mai sta aşa vreme de încă cinci sute de rotaţii.

Apoi va înflori fericit.

El. Salvatorul.

Cenaclul - SFera
Brăila
Asociaţia Quo Vadis?
Ploieşti

Cristian Tudor Popescu declară

„Nu mai avem ce scrie; realitatea scrie pentru noi"

***Rep.:** Cristi, nu ne-am văzut cam de mult și, uite, am să te iau direct, tocmai de aceea. Spun gurile rele că ai în pregătire un volum SF scris chiar de tine. Așa e?*

CTP: Da, așa e. Nevrînd să risc fondurile editurii „Adevărul" cu o carte scoasă de mine (nu că n-aș putea să vînd o carte scoasă de mine dar nu e o carte care face concesii; ceea ce nu înseamnă că nu sunt conștient că trăim într-o lume în care deja cartea capătă alt statut de obiect de vînzare, ea trebuie să aibă o copertă vandabilă, niște declarații explozive pe coperta a patra etc.; lucrurile s-au modificat mult față de vremea cînd publicam lucruri cuminți), fac uz de noul mod de-a înțelege cartea ca editor, dar nu ca scriitor; eu scriu așa cum știu și cum pot, cu consecințele de rigoare. Conștient, de asemenea azi, cartea în sine, ca mijloc de vehiculare a informației, este depășită. Nu-i vorba de cartea bună sau cartea rea; e vorba că prin acest mijloc de transmitere a informației, viteza de exprimare și receptare e minimă. Cuplul dintre realitate și persoană este din ce în ce mai strîns. În momentul apariției acestei băi informaționale în care ne scăldăm, e foarte greu să mai tentezi pe cineva cu recursul la ficțiune. Poți găsi în lume totul, nu mai e nevoie să fabulăm. Totuși, pentru că așa m-am născut și am trăit în prima parte a vieții – sub semnul cărții – nu pot să mă desprind acum, la aproape 40 de ani. Și continui să scriu, cu toate că sunt conștient că viitorul aparține deocamdată videocamerei, și nu cărții.

***Rep.:** Pot încerca să te contrazic cu propriile tale argumente: dacă încercăm pe calculator gustul realității virtuale, asta nu înseamnă decît că realitatea brută continuă să nu ne mulțumească. Și, deci, căutăm iar ficțiunea. Pe o altă cale: mai completă, poate, dar esența ei rămîne aceeași.*

CTP: Hai, că tot sîntem amîndoi scriitori de SF: să poposim în zona imaginarului, pentru că e zona cea mai afectată. După părerea mea, actualmente realitatea speculează ficționalul. Asta e marea problemă: ne ia pîinea de la gură, dom'le! Noi nu putem să mai inventăm – ce să mai inventăm? Care era atuul nostru? Într-o lume blocată informațional cum a fost România, noi ofeream acest succedaneu. Ne chinuiam să secretăm din creierii-ăștia niște informații supraadăugate, inventate și care să completeze un gol în real. Dar nu mă simt în stare să fac față ecranelor de televizor acum pline cu arestarea lui Carlos. Ce poți tu să scrii acum, ce poți inventa? Tu, ca scriitor, nu mai poți decît să iei realitatea așa cum este, să o pui în carte în proporție de 80 la sută și să o modifici doar în restul procentelor. Este singura modalitate prin care se poate face în clipa de față literatură.

***Rep.:** Bine, dar modalitatea descrisă de tine e foarte veche, o cunoaște și SF-ul: se pornea de la „ce-ar fi dacă?" și, după înghițirea pilulei premiză de către cititor, urma o desfășurare logică și foarte realistă a acțiunii...*

CTP: Da, dar pastila aia afecta, practic, întregul drum ulterior al acțiunii. Principiul SF-ului clasic pe care l-ai anunțat, respectiv deducerea logică dintr-o ipoteză insolită a textului. Dar eu am vrut să spun altceva: am vrut să spun că azi trebuie să faci o literatură aproape calchiată după realitate!

***Rep.:** Un reportaj.*

CTP: Da. Literatura devine un reportaj.

***Rep.:** A încercat-o deja Truman Capote.*

CTP: A încercat-o în anii '50, dar eu zic că, revenind la momentul actual, ziarele demonstrează că realitatea poate ține loc de ficțiune. Și ce fel de realitate? Realitatea trucată! Hai s-o pornim axiomatic. Așadar, axiomă: minciuna este cel mai grosier mijloc de dezinformare. Profesioniștii nu-l folosesc niciodată. Da? O eliminăm, deci. Există zeci de mii de moduri de a prezenta adevăruri într-un ziar; lucruri care nu pot fi contrazise, dar care, puse într-un anume fel în pagină, conexate cu momentul apariției, conexate cu articolul vecin, cu fotografia de pe pagină, cu chiar corpul de literă, pot crea o realitate paralelă. Și ziarele chiar crează o realitate paralelă, în ciuda aparentei lor cuplări la realitate. Așadar, noi nu mai avem ce să scriem: scrie deja realitatea pentru noi! Eu, acum, dacă am pe masă o carte sau un exemplar din **Newsweek**, deschid revista – nu că mi-ar fi dispărut apetența pentru literatură, dar momentul trăit nu e al literaturii. Ceea ce se întîmplă cu valorile industriale într-o civilizație postindustrială se petrece acum și cu valorile estetice. Sigur, e greu s-o acceptăm, pentru că noi considerăm industria și arta domenii separate, spiritul nu se supune legilor progresului, nu? Gîndim foarte imobilist în spațiul spiritului și artei. Dar ne aflăm într-o zonă de tranziție chiar și privind mijloacele de exprimare artistică.

***Rep.:** Totuși, există o inerție socială suficient de mare să asigure destui cititori cărților... Există best-seller-uri, nu?*

CTP: Te contrazic. Dragul meu, best-seller-urile nu au de-a face cu cartea! Ele sînt un fel de filme tipărite. Ce se vinde în America? Se vînd, de exemplu, memoriile celui care a dat cu ranga peste picioarele Nancy-ei Carrigan! Îți dai seama? Se vinde o carte în care se arată cum acela a avut pojar cînd era mic, cum tăia el brazi cu tatăl său în Minnesota... Se ajunge, firește, în finalul cărții, la momentul în care a dat și el, în ziua aia, în țurloaiele Nancy-ei Carrigan! Și această carte sa estimează (e absolut serioe ce spun acum) că va avea un tiraj de cîteva milioane de exemplare. Păi, are asta vreo legătură cu ideea de carte, așa cum o gîndeam noi, sau cum o gîndim și acuma, domnule?

***Rep.:** Cred că nu. Bine, cam toate lucrurile ajunse discutabile ajung să semene cu ceea ce spunea odată Nicolae Titulescu despre pace: „pacea e ca sănătatea: nu vorbești despre ea decît cînd ești pe cale de a o pierde". Poate pățim la fel și cu arta. Poate piere și ea de pe la Croce încoace. Ca pacea sau sănătatea.*

CTP: Cam piere. De multe ori m-am întrebat: e vorba de umorile mele, sînt eu defetist? Nu, nu-i așa! Am încercat să fiu extrem de obiectiv și mă consider o persoană destul de rece pentru a reuși. Chiar se produce o eroziune în planul artistic. Uită-te la filme; uită-te la densitatea de filme de marcă – filme care rămîn în cinemateci și istorie –, fă un simplu calcul și vei vedea cît a scăzut această densitate. În anii '70 aveam, cred, de trei ori mai multe filme notabile și memorabile decît avem acum. Uită-te în teatru: în ciuda unui reviriment, există doar cîteva vîrfuri. Dar media e iar scăzută. Cantitatea de artă din lume scade, domnule! În beneficiul a altceva, pe care nu știu cum să-l numesc. Nu e kitch, cuvîntul e restrictiv. E o pseudo, dar nu știu o pseudo ce? Începem să trăim într-o Pseudonie, am eu o povestire care se cheamă așa. Se vinde pseudoarta, deși e un nonsens aici, arta este artă sau nu este deloc. În locul artei se fabrică altceva, e ca în procesele degenerative biologice în care țesutul sănătos e înlocuit cu țesut conjunctiv rigid. Procesul de alterare hepatică, de exemplu. Organul rămîne mare și frumos, dar o bucată din el devine țesut nefuncțional. Țesutul fertil al artei scade în mod vizibil și neținînd de subiectivitatea mea.

***Rep.:** Asta se datorează în bună măsură uniformizării generate de exportul de cultură. Au observat alții înaintea mea, eu doar repet că arta se naște doar la granița dintre tipuri diferite de cultură...*

CTP: Nevoia polarității...

***Rep.:** Exact. Ori, iată: din Est, în numele cultivării deja trecute a diferenței, mai poate pleca un Purcărete, Vestul rămînînd să-l recunoască, dar, repet, el va fi creația contactului dintre două tipuri de cultură. Dacă însă cultura română va fi asimilată devenind ceea ce a mai fost și altădată – adică o cultură subalternă – nu mai putem spera să mai existe un Purcărete, nu crezi?*

CTP: Da, mi se pare extrem de corectă continuarea și explicația date de tine; e un aspect care și pe mine m-a șocat; am scris recent un articol, e o idee care mi-a venit gîndindu-mă la legea concordanței dintre forțele și relațiile de producție, descoperită de Marx...

***Rep.:** Și care nu era chiar prostească...*

CTP: Și care nu era prostească deloc și rămîne absolut valabilă, comunismul prăbușindu-se exact datorită acestei legi – deci Marx a avut dreptate uriașă!...

***Rep.:** Pentru că n-a reușit să aducă forțele de producție la nivelul noilor relații de producție în mod automat, cum a crezut, stupid și orgolios, Lenin...*

CTP: Exact. Deci, după constatarea validității legii lui Marx, am încercat să merg mai departe. Am căutat să generalizez, să aflu: nu cumva există un palier superior care poate îngloba lucrurile astea, peste care legea concordanței forțelor cu relațiile de producție e un caz particular? Cred că există. Și cred că pot să enunț o lege a migrației informaționale. Toate fenomenele sociale și economice din istorie pot fi explicate prin fenomenul migrației între poli informaționali cu tensiuni diferite. De pildă, între Est și Vest: cantitatea de informație nedistribuită devenise imensă. Nu e cazul să gîndim lucrurile în termenii afectivo-ideologici (comunism sau capitalism); să le gîndim în termenii unor legi oarbe. Ca legea gravitației, de pildă. O lege ce afirmă că informația nu poate fi blocată. Ce fac, la această oră, fundamentaliștii islamici? Încearcă să prezerve niște identități informaționale subdense. Dar unde e paradoxul și, în egală măsură, falsul? Păi, un șef al fundamentaliștilor, nu se bărbierește și el tot cu lame Gillett? Nu produce atentatele cu carabine semiautomate americane? Doar n-o face cu săbii și arcuri cum a lăsat Allah! Apelăm deci la arma sofisticată, în schimb rejectăm publicitatea americană, modul de viață occidental și așa mai departe. Concluzia: aceste tentative de blocare informațională sînt sortite eșecului. Inversul unei asemenea atitudini este atitudinea japonezilor: ei au lăsat să pătrundă în țară totul și acum iată-i răspunzînd. Și fără să-și fi pierdut prin asta identitatea națională.

***Rep.:** Am vorbit despre toate, doar despre cartea ta n-am vorbit nimic, deși cu ea pornisem dialogul. Cui o vei adresa?*

CTP: Cîtorva oameni.

***Rep.:** Nu crezi în surprize? S-au mai întîmplat și altora.*

CTP: Nu pot să-mi reluz asta. Eu spun doar: n-o aștept. Deci, cartea, așa cum e construită .. Scriitorii sînt de două feluri: cei ce se gîndesc la cititor cînd scriu și cei ce nu se gîndesc. Eu nu mă gîndesc. Discursul meu literar este unul colapsat... paranoic..., nu mă interesează cine va citi și ce părere are. E un discurs intens individualizat.

***Rep.:** Cam pe cînd minunea lansării?*

CTP: Probabil că prin noiembrie.

***Rep.:** Mulțumesc pentru invitație... sau mă înșel?...*

CTP: Nu, sper să vii, cadrul va fi foarte restrîns, dacă asta te măgulește.

A consemnat Mircea Liviu GOGA

Lester del Rey

Cîntec DE asfințit

Cind atinse suprafața micuței planete, forțele îl părăsiră. Acum se odihnea, împrumutînd puțină energie de la soarele galben ce strălucea pe pajiștile verzi care se întindeau de jur împrejurul său. Simțurile îi erau amorțite de oboseala totală, dar teama pe care o căpătase față de uzurpatori i le îmboldea în căutarea unui nou adăpost oricît de precar.

Își dădu seama că această lume este liniștită și descoperirea îi stîrni din nou teama. În tinerețe ținuse la o mulțime de lumi în care jocul fluxului și refluxului vieții putea fi jucat pînă la capăt. Pe vremea aceea fusese un univers pitoresc, bun pentru hoinăreli. Dar uzurpatorii nu suportau rivali în lăcomia lor fără limite. Tocmai pacea și ordinea acestui loc semnificau faptul că această lume le aparținuse.

În vreme ce capta un flux infim de energie , plin de prudență, încercă să îi simtă. Nu era nici urmă de ei. Le-ar fi decelat imediat prezența apăsătoare, ori aici nu era nici cea mai vagă urmă. Pășunile și lanurile netede se întindeau legănîndu-se către munții de la orizont. În depărtare se vedeau cîteva structuri din marmură, de un alb orbitor sub soarele ce apunea, dar erau pustii, cauza existenței lor fiind modificată pînă la condiția unui simplu decor pe această planetă abandonată. Își concentră iarăși atenția, trecu de un pîrîu și se îndreptă spre cealaltă parte a văii largi. Atunci zări grădina. Dincolo de zidurile sale joase, hectarele acesteia erau împădurite și serveau după toate aparențele drept rezervă naturală. Simțea, printre crengi și de-a lungul potecilor ei sinuoase, agitația unei importante vieți animale. Lipsea vigoarea zgomotoasă a oricărei vieți veritabile, dar abundența ei putea fi îndestulătoare pentru a-i ascunde propriile urme de forță vie în cazul unor cercetări aprofundate.

Aceste pajiști întinse erau măcar un adăpost mai bun, și el visa să se repeadă în ele, dar pericolul de a se trăda făcînd vreo mișcare îl făcu să rămînă pe loc. Își crezuse prima evadare asigurată, dar descoperea că pînă și el se putea rătăci. Așteptă deci, încercînd să descopere urmele unei capcane întinse de Uzurpatori.

Învățase să fie răbdător în închisoarea pe care Uzurpatorii o creaseră în centrul galaxiei. Își adunase energia pe ascuns și își construise planurile evadării bazîndu-se pe incapacitatea lor de a lua o hotărîre finală. Apoi țîșnise în exterior cu un impuls care ar fi trebuit să-l ducă foarte departe, dincolo de limitele puterii lor asupra universului. Și eșuase, mai înainte chiar de a fi ajuns la extremitatea acestui braț spiralat al unei singure fortărețe galactice.

Se părea că rețeaua lor de detecție se întindea peste tot. Imensele lor linii captatoare de energie formau o plasă cu ochiurile prea fine pentru a putea trece prin ea. Stele și lumi erau legate și numai un lanț de minuni îl adusese pînă aici. Iar acum, pierderea de energie era prea mare pentru a mai lăsa loc și altor miracole. Învățaseră prea multe de cînd fuseseră gata să-l scape din capcană.

Acum, căuta în mod discret, fiindu-i teamă să nu declanșeze vreun sistem de alarmă, dar ferindu-se și mai mult să nu descopere cumva existența unui astfel de sistem. Din spațiu, această lume oferise singura speranță în aparența ei detașare față de rețelele lor. Dar atunci, nu avusese la dispoziție pentru a o testa decît cîteva microsecunde.

În cele din urmă, își retrase sistemele senzoriale. Nu putuse găsi acolo nici o dovadă a momelilor și nici a detectoarelor lor. Începea să bănuiască inutilitatea tuturor eforturilor sale, dar nu putea face nimic mai mult. Mai întîi încet, apoi cuprins de un elan brusc, pătrunse în labirintul parcului.

Nimic nu căzu din cer pentru a-l lovi. Nimic nu țîșni din inima planetei pentru a-l reține. Nu dispăru nici foșnetul frunzelor și nici cîntecul păsărilor. Zgomotele făcute de animale nu încetară. Prezența sa în această grădină nu părea să fie sesizată de nimeni. Pe vremuri, acest lucru ar fi fost inimaginabil, dar acum era mulțumit. Trebuia să fie doar o umbră, al cărei drum să nu fie cunoscut sau detectat.

În vreme ce el se odihnea, ceva înaintă pe drum, dansînd din copitele care atingeau ușor covorul frunzelor moarte. Un alt ceva țîșni cu iuțeală din hățișurile ce mărgineau poteca.

Atenția sa se fixă asupra lor, atunci cînd apărură împreună venind de pe o potecuță apropiată. Și atunci, o groază înghețată îl învălui. Primul era un iepure, care acum tocmai smulgea niște fire de trifoi în vreme ce-și agita urechile lungi și dădea din botișorul său roz. Celălalt era un cerb tînăr care avea pielea presărată încă cu pete, ca un pui. Și unul și celălalt s-ar fi putut găsi pe mii de planete. Dar nici unul nu ar fi fost exact de tipul pe care îl avea sub ochi.

Era Lumea Întîlnirii, planeta pe care îi descoperise pentru prima dată pe strămoșii Uzurpatorilor. Dintre toate lumile acestei galaxii blestemate, a trebuit să-și caute adăpost tocmai pe asta!

Pe vremuri, pe vremea gloriei sale, ei nu erau decît niște sălbatici, limitați la această singură lume, mergînd pe drumul lor de sălbatici. Și, cu toate acestea, avuseseră ceva deosebit, ceva care la vremea aceea îi atrăsese atenția și care îl făcuse să simtă chiar puțină milă.

Din cauza acestei compasiuni, îi învățase cîte ceva pe unii dintre ei, îi făcuse să se ridice puțin. Deoarece durata de viață a soarelui lor se apropia de sfîrșit, se legănase chiar cu visul romantic de a și-i face tovarăși și egali. Răspunsese chemărilor lor de ajutor și le oferise puțin din ceea ce aveau nevoie pentru a face primii pași chiar și către stăpînirea spațiului și energiei. Iar ei, îi răspunseseră printr-un orgoliu incredibil care nega cea mai infimă urmă de recunoștință. Sfîrșise prin a-i abandona destinului lor sălbatic, plecînd spre alte lumi, pentru a duce la îndeplinire proiecte mai vaste.

Asta fusese cea de-a doua nebunie a lui. Ei progresaseră deja prea mult pe drumul ce ducea la descoperirea legilor care guvernează universul. Reușiseră chiar să evite autodistrugerea. Puseseră mîna pe lumile soarelui lor și continuaseră mai departe, pînă la a-l concura în ceea ce privea lumile de care se ocupase în mod deosebit. Iar acum, aveau toate lumile, în vreme ce el nu avea decît acest spațiu minuscul, aici, pe lumea lor... îl avea cel puțin pentru o vreme.

Groaza provocată de realizarea faptului că se găsea pe Lumea Întîlnirii, se mai reduse cînd își aminti cum hoardele lor crescînde posedau și abandonau lumile într-un ritm rapid, fără nici un motiv aparent. Din nou, testările sale îi arătară că aici nu era nici o urmă a prezenței lor. Începu să se destindă, întrevăzu brusc o licărire de speranță acolo unde pînă atunci nu fusese decît disperare neagră. În mod sigur, considerau că aceasta este singura planetă unde el și-ar putea căuta adăpost.

Își alungă temerile și începu să se gîndească la singura cale susceptibilă de a-i oferi speranță. Avea nevoie de energie, iar energia era disponibilă în orice loc care nu era cuprins în rețeaua Uzurpatorilor. Aceasta se întinsese în spațiu de-a lungul mileniilor, o pierdere de energie capabilă să facă sori să explodeze sau să le înmulțească enorm numărul. Ea constituia posibilitatea lui de evadare, șansa lui de a se pregăti să-i înfrunte cu eventualitatea unui armistițiu cel puțin, dacă nu a unei victorii. Dacă ar fi avut la dispoziție măcar cîteva ore fără a fi detectat de ei, ar putea extrage și capta această energie, pentru toate nevoile sale.

Tocmai se întindea spre ea, cînd cerul bubui iar Soarele păru să se întunece pentru o clipă!

Teama din el țîșni fremetătoare la suprafață și-l făcu, ca înainte de a se putea stăpîni, să se pună la adăpost de amenințarea cerului. Dar pentru o scurtă clipă, mai păstră încă o urmă de speranță. Poate că acesta era un fenomen provocat de propria-i căutare de energie; poate că fusese prea hămesit și se hrănise prea mult timp cu energie.

Apoi pămîntul se cutremură, și el înțelese!

Uzurpatorii nu fuseseră păcăliți. Ei știau că se găsește aici... nu-l pierduseră din ochi niciodată. Și-l urmăriseră cu obișnuita lor lipsă de subtilitate. Aterizase una din navele de cercetare, iar cercetașul va veni acum după el.

Se luptă pentru a se stăpîni, și reuși îndeajuns pentru a înghesui frica undeva în adîncul său. Apoi, cu o minuție care făcu să nu fie deranjat nici un fir de iarbă și nici o frunzuliță de pe vreo crenguță, începu să se retragă, căutînd tufișurile cele mai dese din grădină, acolo unde era cea mai multă viață. Aceasta îl putea ascunde și el ar absorbi măcar puțină energie, o forță îndestulătoare pentru a se înconjura de o subtilă aură animală care să-l poată ajuta să se piardă printre sălbăticiuni. Unii cercetași Uzurpatori erau tineri, neexperimentați. Dacă era unul dintre aceștia, va pleca fără să fi detectat nimic. Atunci, și mai înainte să apuce să-și redacteze raportul către ceilalți, poate va exista o șansă mică...

Știa că acest gînd nu era decît o dorință, nu un plan, dar se agăța de el, în vreme ce se ascundea în mijlocul hățișurilor din mijlocul grădinii. Și apoi, pînă și acest vis i se spulberă.

Zgomotul pașilor era hotărît și sigur. Crengi erau rupte în vreme ce pașii se apropiau, fără să șovăie o clipă de la drumul drept. Inexorabil, fiecare pas hotărît, aducea Uzurpatorul mai aproape și animalele fugeau cuprinse de panică.

Simți ochii Uzurpatorului ațintiți asupra sa, și încercă să scape de privirea lor. Și descoperi că odată cu frica, învățase de la Uzurpatori să se și roage; începu cu disperare să se roage la un neant pe care-l cunoștea, și nu primi nici un răspuns.

– Vino cu mine! Acest pămînt este un loc sfînt și nu poți rămîne aici. Ne-am sfătuit și ți-am pregătit un sălaș. Apropie-te și lasă-mă să te conduc acolo.

Vocea era blîndă, dar plină de o asemenea forță, încît făcu să înceteze pînă și foșnetul frunzelor.

Lăsă în cele din urmă privirea Uzurpatorului să-l învăluie, și rugăciunea din el era mută și îndreptată spre exterior... și fără speranță așa cum știa că trebuie să fie.

– Dar...

Cuvintele erau inutile, dar amărăciunea sa le făcu să țîșnească:

– Dar de ce? Eu sînt Dumnezeul!

Pentru o clipă, în ochii Uzurpatorului se citi ceva asemănător cu tristețea și mila. Apoi aceasta dispăru, și el îi răspunse: .

– Știu. Dar eu sînt Omul. Vino.

În cele din urmă se înclină, fără un cuvînt, și îl urmă încet, în vreme ce soarele galben cobora în spatele zidurilor grădinii.

Și atunci fu asfințitul și dimineața celei de-a opta zile.

Traducere Sorin Casapu

CICĂ

Din surse DIA aflăm că Liviu Radu este mult mai bun ca bucătar decît ca scriitor. Lucru verificat pe propriul stomac de *Ion Isabela, Mihail Grămescu, Sebastian Corn, Adrian și Ionuț Bănuță* în data de 5 septembrie a.c. la domiciliul inculpatului. Recomandăm călduros pentru: onomastici, euRO - COANE și PLo - COANE.

La Oțelu Roșu, concomitent cu Zilele Vladimir Colin (15-16 octombrie) vor avea loc *NOPȚILE EXTATICE ALE BALANȚELOR* SF. Potențiali sponsori: *Ana-Maria Negrilă, Mariana Hăulică, Dana Chiorean, Adrian Bănuță, Aurelius Belei, Don Simon, Darius Luca, Liviu Surugiu.* Sponsor cert: NICU GECSE. *Să ne trăiască, să mai dea!*

Lista rămîne deschisă .

Președintele ASOCIAȚIEI FANILOR ȘI CREATORILOR DE SF "QUO VADIS?" a reușit să pice, împreună cu soția și chiar separat, concursul pentru conducere auto. E în refacere. Oare ministrul de interne știe?

Cu o totală lipsă de respect subofițerul cenaclist Dan Coroiu *posedă de două săptămîni mult doritul carnețel* roz.

Tot în refacere se află și Dănuț Ivonescu. Se pare că de o bună bucată de vreme și pentru o bună bucată a devenit anti săniuță, trecînd la schi de apartament.

Cu prilejul împlinirii frumoasei vîrste de 50 de numere (într-un viitor foarte apropiat) săptămînalul de sf, horror și fantasy - Super Nova va apare într-o nouă și frumoasă prezentare: numeroase pagini (chiar color), informații și cele mai mișto proze doar pentru noi.

Din surse sigure orientarea revistei Anticipația se va modifica cu 180°+2 .

Aul(rel) Fărășel își pregătește intens cursurile despre sf pe care - se pare - le va susține la Universitatea din C~~eir~~eraiova. Un elev silitor și-a impus a fi Tompilian Pofilescu care a promis că „ *voi fi de față la tragicele evenimente și vă voi ține la 220*" ".

Cebastian Corb - *leaderul* generației '90 (în materie de premii) a promis solemn și chiar cu martori că: „ *Să nu mai scriu eu nici un rînd dacă de la BalaConțon mai fumez o țigară*".

Dacă am priceput noi bine - *Dă Doamne!* - Liviu Surugiu ne amenință cu încă 189 de povestiri.

În perioada 5-12 august, cînd noi stăteam ca pruncii prin Atlantykron, Nicu Gecse umbla prin veșnicele plaiuri ale vînătorii britanice. Remarca englezilor: am făcut un schimb echitabil, le-am dat-o pe Bridget și-am luat românașul ăsta fain! S-a întors pentru realegeri '95, '96 și '97 .

DINO

TELEX INTERN

Organizatorii Zilelor Vladimir Colin îi roagă pe toți cei care au trimis texte pentru concurs sau au de gînd să trimită să expedieze textele și taxa de participare - 3000 de lei, pînă la data de 5 octombrie.

Între 7-9 octombrie, la Sibiu, va avea loc Conferința ARSFAN. Informații suplimentare la telefon 6392087 - Nicu Gecse.

Editura Olimp anunță prelungirea termenului de primire a romanelor fantasy pînă la data de 15 ianuarie a.c. Informații suplimentare la tel. 6176010/1002, 3127510.

Reamintim celor interesați că romanele clasate pe primele trei locuri vor fi publicate.

Proza *Inemondul*, premiată la ATLANTYKRON 1994 aparține SFeristului ***Gabriel Brăila***, din Brăila.

PREMIUL JURNALUL SF-ATLANTYKRON 1994 a fost acordat domnului LIVIU SURUGIU, din Roșiorii de vede, 25 de ani, student anul IV, Facultatea de Drept, București.

Este balanță, scrie de la 5 ani(!) și are/avea două restanțe .

JSF anunță un concurs de scenarii BDSF și un concurs de BDSF.

Scenariile vor fi pentru benzi desenate de max. două planșe.

Premiul va fi valoare de 5000 de lei și va fi folosit de unul dintre bdiștii generației '90.

Concursul de BDSF - o planșă, format A4, o copie de bună calitate.

Premiul va fi în valoare de 10000 lei, plus publicarea lucrării în JSF.

Ne-am bucura dacă ar fi de acord să fie alături de mine în juriu Dodo Niță, Victor Trifan și Lucian Dănilă.

Data de predare a lucrărilor 25 noiembrie.

Salutăm întoarcerea în țară a lui Costel Baboș.

Masa la RomCon va costa 3000 lei iar cazarea 8000. Informații suplimentare la tel 062/429484 Cristian Șerban.

Cenaclul Nova 5,5 este rugat să ne contacteze urgent în vederea realizării unui număr JSF.

Adrian Bănuță

PRESA PE SCURT

Curierul Național, 3 sep. '94

Se remarcă printr-o excelentă paginare. Puteți citi short-story de Dragoș Anghel și Marcu Cristian, continuarea interviului din numărul trecut (se omite menționarea celor care ce dialoghează, se semnează traducere Aurel Cărășel) se continuă articolul lui Dodo Niță „Panorama benzii desenate sf românești (1964-1989)" în care se conchide că *„la ora actuală nu se poate vorbi de scenariști BDSF"* și ni se servește drept garnitură *„Știați că ..." - și dacă știam ce* - iar pe post de editorial (articolul cel mai important al paginii ȘTIINȚĂ - SF, dacă ținem cont de modalitatea de paginare și de superbul desen al lui *Marius Ghergu* așezat în dreapta articolului - evident pentru a echilibra greutatea optică a titlului) un *Back in The Future* care ne arată importanța unui juriu, care *„satisface majoritatea pretențiilor concurenților"*.

Bineînțeles că (ne)semnatarul articolului ne avertizează că nu ne oferă soluții, pentru alegerea unui juriu, care este o treabă nasoală și cu profunde implicații morale și sociale, ci ne oferă nici mai mult nici mai puțin decît *„mostre de trecut"*. Aflăm că în juriile multor Consfătuiri Naționale ale Cenaclurilor de Anticipație alături de oameni de o certă valoare cum au fost/sînt - *Vladimir Colin, Constandina Paligora, Alexandru Mironov, Mircea Oprița, Doru Brana, Doru Pruteanu, Lucian Ionică, Mihail Grămescu* etc au fost și Maria Brăiescu (rev.SCINTEIA TINERETULUI) și Ion Moraru (din partea UTC).

Acum e drept că, UTC-ul oferea premii substanțiale, iar Scînteia Tineretului avea chiar o rubricuță de paleoastronautică, dar fiind noi lipsiți de aceste adevărate lianturi între membrii juriului, vom mai fi oare în stare să asigurăm acel *„randament maxim"*, „ *competitivitatea* „ *și obiectivitatea* "? - care fac dintr-un juriu, UN JURIU, ba chiar ideea de JURIU ne gîndim acum cu îndreptățită tulburare în suflet.

Adrian Bănuță

Strict Secret nr. 228

Ne prezintă "Adevărata poveste a lui Frankenstein" de Harry Harrison, în traducerea lui Valentin Ciocșan. Aflam cu emoție despre *"cu toate că cortul"*, *"arta creării zombio-lor"* . In aceeași pagină ni se prezintă o scurtă pseudo-știre pontoasă despre pisica-mutant care datorită excitantei combateri a șoarecilor redevine umană, uneori. Nelipsitul Aurel Cărășel abordează nonșalant onomastica vînturilor,tehnica pălmuirii conjugale, realitatea personajului Robinson Crusoe și identitatea unor vizitatori mai puțin verzi. Am intrat în *"stare de comoție"* aflînd despre *"parcul din suburbiile orașului"* și că *"bărbații au surprins o creatură cu cască, prin care se vedeau ochii mari, alungiți, uitîndu-se pe fereastră. Au tras iar cu pușca și creatura a fost aruncată înapoi de recul"*.

Cotidianul ZIUA publică în serial, zilnic, (începînd cu luna septembrie) proza "Tempotronul" de Cătălin Logolătu. (Primele episoade se prezintă promițător, nu știm cine-i tipu' ,dar aflăm).

Nicu Gecse

Super Nova nr. 43

Așa cum anunțasem din numărul trecut SN a intrat din nou la apă , sau merge pe două picioare. Texte, știri, fandomități se îngrămădesc spre disperarea realizatorilor în numai două pagini . Oricum Garda moare și nu se predă, ziceau unii.

Deși locul e strîmt, rubrica SF MEDIA propune o masă copioasă, fără calciu. Supernovistul MH trece repede peste felul 1 - JSF îndemnîndu-ne să citim, (îi înapoiem îndemnurile - *SCRIEȚI BĂIEȚI, SCRIEȚI!*) , cască văzînd că Aurel Cărășel semnează chiar cu numele lui în *CN din 27 august*, dar salută în felul lui articolul lui *Nicolae Ariton despre Under the Moons of Mars :„iată soluția pentru o bună parte din traducerile care apar la noi"*.

Desert este propus *Vasile Oroian cu „Nu există extratereștri" din SS nr.226.* Cînd ospățul e gata urmează depănarea laudelor obținute din partea *Marei Popa*, ce și-a făcut o pomană prezentînd SN pe Radio România Tineret.

Cine mai vrea mai poate lua o porție din *George Alec Effinger - „O spadasină barbară" și A.M. Burrage- „Muzeul figurilor de ceară"* - traduse *de Paul Tatomir și Florin Mircea Tudor.* Redactorii speră însă ca ultimele apariții horror în Anglia să nu provoace indigestie.

Aparițiile editoriale ne amintesc că putem rămîne și flămînzi, dar mai putem subzista -cu ceva covrigei fragezi, dacă lăsăm pe tarabă *-Planeta uitată de Murray Leister, traducere Aurel Cărășel și Alina Popov.*

Un R. Quark anunță că idila polemică *„cu înjurături repetate alegoritmic -citat G. Ceaușu-a lui Dănuț Ivănescu i-a scandalizat la culme pe quasariști:Să știți că ăsta, iar ne suflă premiile"*.

În final un text scurt și dulce - *Sala de așteptare* de Monica Șerban.

C.M.

Editurile care doresc să le fie prezentate cărțile în JSF sînt rugate să ne expedieze cîte 5 exemplare .